

PEYGAMBERİMİ ÖĞRENIYORUM

PEYGAMBERİMİ
ÖĞRENİYORUM

Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları: 639 Çocuk Kitapları: 160

Peygamberimi Öğreniyorum

(Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi öğretmenlerinden oluşan bir komisyon tarafından hazırlanmıştır.)

Resimleyen

Osman Turhan

Yayın Yönetmeni

Mehmet Erdoğan

Görsel Yönetmen

Nurullah Özbay

Koordinasyon

Dr. Ömer Menekşe

Düzeltili

Kasım Gezen

Mustafa Kaya

Ramazan Özalpdemir

Son Okuma

Ali Öztürk

Arka Kapak

Arif Nihat Asya'nın

Dualar ve Aminler kitabının

"Naat" şiirinden

Din İşleri Yüksek Kurulu Kararı

07.04.2005/66

2006-06-Y-0003-639

ISBN 975-19-3707-8

3. Baskı, 2006

Baskı

Yenigün Matbaacılık

0312 384 61 83

© Diyanet İşleri Başkanlığı Dini Yayınlar Dairesi Başkanlığı

İletişim Adresi

Eskişehir Yolu 9. km.

Çankaya / Ankara

Tel.: 0 (312) 295 73 06

Faks: 0 (312) 284 72 88

diniyayinlar@diyanet.gov.tr

SUNUŞ

Çocuklar merhaba!

Peygamberimizi tanımak ve onu sevmek mutlulukların en güzelidir. Onun hayatı, bizim için güzel örneklerle doludur. Bu kitapta, Peygamberimizin örnek yaşantısını ve İslâm dinini anlatmak için verdiği mücadeleyi okuyacaksınız.

Peygamberimiz, her şeyden önce bir babaydı. Çocuklarını çok sever ve onlarla ilgilenirdi. Eşine karşı saygılı ve yardım severdi. Arkadaşları, her zaman ve her konuda ona sonsuz güven duyardı.

İnsanları iyiliğe, güzelliğe, doğruluğa, bilgili ve ahlâklı olmaya ve başka insanlara yardım etmeye çağırırdı.

Yalan söylemekten, hırsızlık yapmaktan, adam öldürmekten, içki içmekten, kumar oynamaktan, başkalarına zarar vermekten ve çevreyi kirliletmekten insanların uzak durmasını isterdi.

Peygamberimiz, insanların mutluluğu için türlü türlü zorluklara katlandı. Aç kaldı, susuz kaldı, taşlandı, yurdundan sürgün edildi ve savaşlarda yaralandı, ama hiçbir zaman mücadelesinden vazgeçmedi. Çünkü o, Yüce Allah tarafından insanlara kurtuluş yolu olan İslâm'ı anlatmak için görevlendirilmişti.

Sevgili çocuklar!

Bizim dinimiz İslâm, Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sas.) ve kutsal kitabımız Kur'an'dır. Bizler, Yüce Allah'a inanıp Peygamberimizi sever ve kutsal kitabımızın buyruklarını yerine getirirsek mutlu ve başarılı oluruz.

Öyleyse Peygamberimizi iyi tanımalı, çokça sevmeli ve onu kendimize örnek almalıyız. Elinizdeki kitap, size bu konuda yardımcı olmak için hazırlandı. Beğeneceğinizi ve zevkle okuyacağınızı umuyoruz.

Siz bizim geleceğimiziniz ve sizi çok seviyoruz...

PEYGAMBERİMİ ÖĞRENİYORUM

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI

ANKARA
2006

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM

YETİM MUHAMMED

HERKES ONU BEKLIYORDU	09
KUTLU BİR DOĞUM	11
ANNEDEN İLK AYRILIŞ ve GURBET	13
ANNENİN SON ÖPÜCÜĞÜ	16
DEDESİ ABDULMUTTALİB	17
AMCASI EBU TALİB	18

İKİNCİ BÖLÜM

GENÇ MUHAMMED

HAKSIZLIKLARLA MÜCADELEDE DAYANIŞMA	21
EVLİLİĞE GİDEN YOL	23
ÖRNEK BİR EŞ ve ÖRNEK BİR BABA	25
HERKES ONA GÜVENİYORDU	28

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELÇİ MUHAMMED

CEBRAİL ile İLK BULUŞMA	31
SİRDAŞ HATİCE	33
ÇAĞRI YAYILIYOR	35
ERKAM'IN EVİ	36
YILDIRMA HAREKETLERİ BAŞLIYOR	39
Hüzün yılı	41
YENİ YURT ARAYIŞLARI	41
Habeşistan	41
Taif	44
Akabe: Medine'ye giden yol	45

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEDİNE'YE HİCRET

DÖNMEK İÇİN GİDİYORUZ	49
HERKES ONU BEKLIYORDU	51

BEŞİNCİ BÖLÜM

MEDİNE: BİR MEDENİYET ŞEHİRİ

BİR MEDENİYET KURULUYOR	55
Cami	55
Ezan	56
Yerleşim yeri	56
Kardeşlik	57
Birlikte yaşama	57
Herkes okullu oldu	59
Ramazan	59
DÜŞMANLIK SÜRÜYOR	60
Dönüm noktası: Bedir	61
Acı tecrübe: Uhud	63
Her yol deniyor: Suikastlar	65
Çetin sınav: Hendek	66

ALTINCI BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

HUDEYBİYE ANTLAŞMASI	69
HEDEF BÜTÜN DÜNYA	71
MEKKE'NİN FETHİ ve EVE DÖNÜŞ	72

YEDİNCİ BÖLÜM

HERKES ONA AĞLIYORDU

VEDA HACCI ve VEDA HUTBESİ	75
VEDA	76
AYRILIŞ: HERKES ONA AĞLIYORDU	77
TARİH SIRASINA GÖRE HZ. MUHAMMED'İN (S.A.S.) HAYATI	79

BİRİNCİ BÖLÜM

YETİM MUHAMMED

Herkes Onu Bekliyordu

Müslümanlıktan önceki döneme cahiliye denir. Bu dönemde insanlar kötü bir hayat yaşıyordu. Güçsüz ve yoksullar köle yapıyor, toplumdaki dışlanıyordu. Komşuluğa önem verilmiyor, insanlar birbirine güvenmiyordu. Kadına değer verilmiyor, kız çocukları diri diri toprağa gömülüyordu. İnsanlar putlara tapıyor ve sapık inanışlara yöneliyordu. O dönemin tanıklarından ikisi yaşadıklarını şu sözlerle anlatmışlardır:

“Biz, bilgisizlik ve barbarlık içinde yaşıyorduk. Putlara tapıyor, ahlâksızlık yapıyor, akrabalarımızla kavga ediyorduk. Komşuluk haklarına hiç önem vermiyorduk. Güçlülerimiz zayıflarımızı eziyordu.”

“Biz cahiliye dönemini yaşamış insanlarız. Putlara tapar, çocuklarımızı öldürürdük. Benim de bir kız çocuğum vardı. Çağırdığım zaman koşarak yanıma gelirdi. Bir gün yine onu çağırdım ve yanıma geldi. Onu alıp evimizin yakınındaki bir kuyuya götürdüm. Elin-den tutarak bir hamlede kuyuya atıverdim. Kızımın son sözleri “Babaaa!” şeklindeki çığlığıydı. Bu çığlık hâlâ kulaklarımda çınlıyor.”

Yaşananlar sadece bunlar mıydı? Elbette ki hayır.

İnsanlar, Allah yerine putlara tapıyordu. Allah’ın evi olan Kâbe’nin içini putlarla doldurmuşlardı.

İnsanlar, pazarlarda bir eşya gibi alınıp satılıyordu. İnsanın hiçbir değeri yoktu.

Güçlü olan zayıf olanı ezerdi. Haksızlığa uğrayanın hakkını arayacağı bir yer yoktu. Kötülük, yapanın yanına kâr kalırdı.

İnsanlar su gibi içki içer, kötü kadınlarla birlikte olur, gece sabahlara kadar kumar oynardı.

Bazı insanlar bu kötü gidişten rahatsız oluyordu. Ancak yapacakları pek bir şey de yoktu. Çünkü sayıları çok azdı. Üzülüyorlardı. İnsanlar, kendilerine doğru yolu gösterecek birinin gelmesini bekliyor, içlerinde hep bu umudu taşıyorlardı. Geçmişte olduğu gibi Allah, onlara da bir peygamber gönderecek miydi?

Herkes bu sorunun cevabını merak ediyordu. Geçmişte de bu türden sorunlar yaşanmıştı. Her defasında Allah, insanlara doğru yolu göstermek için peygamberler göndermişti. Gönderilen peygamberler, doğru yolu anlatmışlar, insanlardan bazıları onlara inanmış, bazıları da inkâr etmişti.

Örneğin Nuh, Salih, Hud, Yüce Allah tarafından gönderilen peygamberlerdendi. Toplumları, Mekke halkı gibi doğru yoldan uzaklaştığı için Allah onları uarmak üzere peygamberler göndermişti. Bu peygamberler, Allah'ın emirlerini anlatmak için mücadele ettiler.

İbrahim de büyük mücadeleler vermiş bir peygamberdi. Peygamber olduğuna inanmayanlar onu ateşte yakmak istemiş, ama Yüce Allah, onu ateşten kurtarmıştı.

Allah, bazı peygamberlerine kitap göndermişti. Peygamberler, bu kitaplarla toplumlarını aydınlatmıştı. Allah, Musa Peygambere Tevrat'ı, Davud Peygambere Zebur'u, İsa Peygambere de İncil'i göndermişti. Bu peygamberlerin hepsi insanları doğruluğa, iyiliğe, güzelliğe çağırmıştır.

İsa Peygamberden sonra yaklaşık altı yüz yıl geçmişti. İnsanlar yine birbirlerine kötülük yapmaya ve Allah'ın buyruklarına isyan etmeye başlamıştı. Bilginler, artık bir peygamberin gelme zamanının yaklaştığını düşünüyordu. Herkes bir peygamberin gelmesini bekliyordu.

Kutlu Bir Doğum

Nisan ayının son günleriydi. Abdulmuttalib bir torun bekliyordu. Gözü yollardaydı. Her an bir müjde alabilirdi. Kısa bir süre önce yaşadıklarını hatırlayarak yüzünü Kâbe'ye döndü. Gözlerinin önünden yaşa-

*571 yılının Nisan ayıydı.
Ayn yirmisiydi.
Peygamberimiz
dünyaya geldi.*

**Kâbe'yi yıkmaya
gelen fil ordusuna
Rabbinin ne
yaptığını görmedin
mi? Onları
bozguna
uğratmadı mı?
Onların üzerine
kızgın taşlar atan
kuş sürüsü
gönderdi. Sonunda
onları darmadağın
edilmiş ekin
tarlasına çevirdi.**

(Fil Suresi)

**O, seni yetim bulup
barındırmadı mı?**

(Duha Suresi, 6. ayet)

dıkları geçti: Kâbe'yi yıkmaya gelen Yemen valisi Ebrehe ile karşılaşması ve onun, develerini rehin alışı aklına geldi. Ebrehe, Kâbe'yi yıkmaması için Abdulmuttalib'in yalvarmasını beklerken, "Ben develerin sahibiyim, onları korumakla yükümlüyüm. Kâbe'nin sahibi Yüce Allah'tır, onu Allah koruyacaktır!" dediğini hatırladı. Allah, Kâbe'sini korumuştur. Böylece onun büyüklüğünü bir kez daha hissetmişti.

–Oğlum Abdullah, dedi kendi kendine, yutkundur. İçini bir hüzmün kaplamıştı. Kolay değildi, oğlu Abdullah'ı Âmine ile evlendirdikten kısa bir süre sonra kaybetmişti. Şimdi heyecanla torununun doğum haberini bekliyordu.

Tam o sırada koşarak biri geldi ve "Müjde Abdulmuttalib, bir torunun oldu." dedi. İhtiyar kalbinin hızla çarptığını hissetti. Gözlerinden sevinç gözyaşları süzülüyordu.

Hızlı adımlarla eve geldi. Eve girdiğinde her taraftan

minik torununun ağlama sesleri duyuluyordu. Onu kucağına aldı, hüznle karışık bir sevinç kapladı yüreğini. Onu öpüp koklarken oğlu Abdullah'ın kokusunu hissetti. Ağlamaklı oldu. Gözyaşını kimse gör-sün istemedi, onu yüreğine akıttı. Âmine'ye döndü, çocuğun adını ne koyalım, diye sordu. Âmine, “Muhammed” dedi. Abdulmuttalib bir an duraksadı, bu isim ailesine yabancıydı. Âmine, rüyasında kendisine “Senin bir oğlun olacak, adını Muhammed koyacaksın!” denildiğini anlattı. Bunun üzerine dede Abdulmuttalib yetim torununa Muhammed adını koydu.

Sonra dedesi, küçük torununu alıp Kâbe'ye götürdü. Kendisine bir torun verdiği için ellerini açıp Yüce Allah'a şükretti. “Niçin Muhammed adını koydun?” diye soranlara, “İnsanlar ve Allah onu övsün.” diye karşılık verdi.

Abdulmuttalib, Kâbe'den eve dönünce, yeni doğan bebeği görmek için hanımı ve oğlu Abbas'ın Âmine'nin evine geldiklerini gördü. Abbas henüz üç yaşındaydı. Usulca bebeğin yanına gitti. Şaşkın bakışlarla bebeği süzdü ve küçük eliyle onun minik yüzüne dokundu. Onu öpmek istedi. Beşiğine eğildi ve onu öptü.

Anneden İlk Ayrılış ve Gurbet

Havası çok sıcak olan Mekke, bebeklerin sağlıklı büyümesine uygun değildi. Bu yüzden Mekke'deki birçok aile, yeni doğan bebeklerini sağlıklı büyümeleri

*Yıllar sonra Halime,
bir gün
Peygamberimizi
görmek için, Mekke'ye
geldi. Peygamberimiz
Halime'yi görünce
"Sevgili anneciğim!"
diyerek ona sarıldı.
Sütannesini evinde
ağırlayarak bir
isteğinin olup
olmadığını sordu.
Halime de
köylerindeki kıtlık ve
kuraklıktan dert yandı.
Peygamberimiz de
ona kırk koyun ve bir
deve hediye etti.*

için köylerdeki sütannelere verirdi. Köylerde ise çocuk bakıcılığı bir gelir kaynağıydı.

Muhammed doğal bir hafta olmuştu. Âmine de bu geleneğe uyarak çocuğunu büyütecek bir sütanne aramaya koyuldu. Ancak hiçbir sütanne, dul bir kadının yetim çocuğuna bakmak istemiyordu. Çünkü bekledikleri ücreti alamayacaklarını düşünüyorlardı.

Bu sırada bir yandan da dedesi sütanne arıyordu. Abdulmuttalib, torununu kucagina alarak araştırmaya başladı. O da umduğunu bulamadı, ama yılmadı ve aramaya devam etti. Uzun aramalardan sonra adı Halime olan bir kadına rastladı ve ona, "Yetim torunuma sütannelik yapar mısınız?" diye sordu. Halime biraz durakladı. Yetim bir çocuğa bakmak konusunda pek istekli değildi. Ne var ki sütannelik yapacağı

başka bir çocuk da bulamamıştı. Kocasına danışarak Abdulmuttalib'in teklifini kabul etti.

Halime, Muhammed'i alıp dönüş hazırlıklarını tamamladıktan sonra yola çıktı. Uzun bir yolculuğun ardından köye vardılar.

Muhammed, yeni ailesinin yanında hızla büyüyordu. Sütkardeşleri Şeyma ve Abdullah da ona alışmıştı. Muhammed, köy ortamında koşup oynuyor, koyun otlatıyor, günlerini eğlenerek neşe içinde geçiriyordu.

Halime ve kocası ise Muhammed'in farklı bir çocuk olduğunu daha ilk günden sezmışlerdi. Çünkü onun gelmesiyle evlerinin neşesi ve sofralarının bereketi artmıştı.

Günler hızla akıp gitmiş ve Muhammed beş yaşına girmişti. Artık annesi Âmine'nin yanına geri dönme

zamamı gelmişti. Ancak Halime ve ailesi ona öylesine alışmıştı ki ayrılık onlara zor geliyordu. Halime, Muhammed'i annesine teslim etmek için Mekke'ye götürdü. Onu, annesine teslim ederken gözyaşlarını tutamadı. Halime sanki kendi öz çocuğundan ayrılıyorymuş gibi üzüldü. Mekke'den yüreği burkularak ayrıldı ve köyüne geri döndü.

Muhammed, günlerini annesiyle birlikte geçiriyor ve Mekke'ye, baba ocağına alışmaya çalışıyordu.

Muhammed'in dayıları Medine'de oturuyordu. Âmine, biraz da dayılarının yanında kalması için onu alıp Medine'ye götürdü. Dadısı Ümmü Eymen de onlarla birlikteydi. Medine'de bir ay kaldılar. Sonra Mekke'ye dönmek üzere yola koyuldular. Ebva köyüne geldiklerinde Âmine hastalandı.

Annenin Son Öpücüğü

*Sevgili
Peygamberimiz,
hicretten sonra
annesi Âmine'nin
kabrini ziyaret etmiş
ve kabrinin üzerini
elleriyle düzeltmişti.
Bir taraftan da
gözyaşlarını
tutamamıştı.
Kendisine niçin
ağladığı sorulunca
"Anne özlemi beni
ağlattı." diye cevap
vermişti.*

Ümmü Eymen, Mekke'ye geldiğinde nefes nefese Abdulmuttalib'i arıyordu. Beş günlük yorucu bir yolculuktan sonra Mekke'ye ulaşabilmişti. Âmine'nin ölümünü Abdulmuttalib'e nasıl anlatacağını düşünüyordu. Bir ara gözü Muhammed'e takıldı. Yetim Muhammed, şimdi de öksüz kalmıştı.

Abdulmuttalib'i bulduğunda gözyaşlarını artık saklayamadı. Abdulmuttalib, gelini Âmine'nin hasta olduğunu biliyordu. Son durumunu öğrenemediği için merak içindeydi. Ümmü Eymen'in yanında Âmine'yi göremeyince iyice tedirgin oldu. Onun yüz ifadesin-

den kötü bir şey olduğunu hissetti. Ümmü Eymen, başını eğerek usulca “Âmine öldü.” dedi. Abdulmuttalib, acısını bastırırcasına Muhammed’i bağrına bastı.

Daha sonra Ümmü Eymen, olanları anlatmaya başladı. Medine'den Mekke'ye dönmek için yola çıkmışlar ve iki günlük bir yolculuktan sonra Ebva denilen yere gelmişlerdi. Âmine'nin hastalığı burada iyice artmış ve öleceğini hissetmişti. Bunun üzerine biricik oğlu Muhammed'le konuştu ve onu son kez öptü. Ardından ruhunu Yüce Allah'a teslim etti.

Babasını Medine ve annesini Ebva topraklarında bırakan Muhammed’e, sığınacağı yeni bir yuva lazımdı.

Bundan sonra ona, dedesi Abdulmuttalib bakacaktı.

Dedesi Abdulmuttalib

Dedesiyle, iki yıl hiç ayrılmadan yaşamışlardı. Her yerde birlikteydiler. Mekke’de kuraklığın olduğu sene dedesi onu yağmur duasına bile götürmüştü. O olmadan yemeğe oturmazdı. Her gittiği yerde onu, başkøseye oturturdu. Bunun sebebini soranlara ise torunu Muhammed’e sevgi ile bakarak “İnşallah o, ileride çok büyük bir adam olacak.” derdi.

“Abdulmuttalib öldü.” diye bir ses duyuldu. Ev halkı ağlıyordu. Muhammed’i arayan gözler, onun bir köşede sessizce oturup ağladığını gördü. Bu haber herkesten çok Muhammed’i üzmüştü. Çünkü o, dedesi-

ni babası gibi seviyordu. Dedesi Abdulmuttalib o kadar sıcak davranmıştı ki, anne ve babasının yokluğunu ona hissettirmemişti.

Muhammed içli içli ağlıyordu. Sırtına dokunan bir elle kendine geldi. Dönüp baktığında amcası Ebu Talib'i gördü. Amcası, elinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Başını okşadı ve "Deden seni bana emanet etti." dedi. Bunun üzerine Muhammed de amcasının boynuna sarıldı.

*Daha sonraki yıllarda
Peygamberimiz,
yengesi olan Esed
kızı Fatıma vefat
ettiğinde çok
üzülmüştü. Bu
üzüntüsünü "Bugün
annem vefat etti."
diyerek dile
getirmişti ve
gömleğini ona kefen
yapmıştı.*

*Yengesine olan
sevgisini soranlara:
-Amcam Ebu
Talib'den sonra
yengem kadar bana
iyilik eden kimse
olmadı. O benim için
annem gibiydi.
Kendi çocukları
dururken önce
benim karnımı
doyurur, saçlarımı
tarardı, demişti.*

Amcası Ebu Talib

Muhammed, aile ortamındaki konuşmalardan Şam'a bir yolculuk yapılacağını anlamıştı. Bu yolculuk aylarca sürebilirdi. Amcasının yokluğunda Mekte'de yalnız kalmak istemiyordu. Ona, Şam'a gitmek istediğini söyledi. Amcası, yolculuğun uzun ve yorucu olacağından hastalanabileceğini, bu sebeple onu götüremeyeceğini anlattı.

Muhammed ağlayarak, amcası Ebu Talib'in devesinin yularından tuttu ve:

-Amca, sen gidersen ben kiminle kalacağım, dedi.

Yeğenin bu sözlerinden oldukça etkilenen Ebu Talib:

-Peki, seni yanımda götüreceğim. Artık sen ve ben birbirimizden ayrılmayacağız, dedi.

Bu olaydan sonra Ebu Talib, yeğeni Muhammed'i yanından hiç ayırmadı ve nereye gittiyse onu da yanına götürdü.

Ebu Talib'in ailesi kalabalıktı ve maddî durumu da çok iyi değildi. Ebu Talib ve eşi, bu sıkıntılarını yeğenlerine hissettirmemeye çalışıyordu. Muhammed, amcasına ve yengesine işlerinde yardımcı oluyordu. Gün oluyor ev işlerine bakıyor, gün oluyor çobanlık yapıyor ve hayvanları otlatıyordu. Yengesi de Muhammed'in üzerine titriyor ve onu öz çocuklarından ayırmıyordu.

Böylece Muhammed, amcasının yanında büyüyüp genç bir delikanlı olmuştu.

Peygamberimize, gençliğinde hiç puta tapıp tapmadığı ve içki içip içmediği sorulduğunda, "Hayır!" diye cevap vermişti.

O, içinde yaşadığı toplumun kötülüklerine ve çirkinliklerine ömrü boyunca asla bulaşmamıştır.

İKİNCİ BÖLÜM

GENÇ MUHAMMED

Haksızlıklarla Mücadelede Dayanışma

Mekke toplumunda fakir ve güçsüzler, güçlü ve zenginler tarafından sürekli eziliyor, hakları çiğneniyordu. Bunun düzeltilmesi ve bu kötü gidişe bir dur denilmesi gerekiyordu. İşte Mekkeli gençler, bu amaç için bir araya toplanmışlardı.

Cüdan'ın oğlu Abdullah'ın evinde toplananlar arasında genç Muhammed de vardı. Hepsi de toplumun içinde bulunduğu ahlâkî bozukluğun farkındaydı. "Erdemliler Topluluğu" adı altında bir antlaşma yaptılar. Bu antlaşmaya göre, Mekke halkının ve dışarıdan gelen yabancıların haklarını koruyacaklarına dair kendi aralarında sözleştiler. İşlerinin zor olacağını farkındaydılar ama yılmayacaklardı. Haksızlıklara karşı mücadele edeceklerdi.

Ebu Cehil

*Asıl adı Hişam oğlu
Amr'dır. Kureyş
kabilesinin önde
gelenlerinden biridir.
İslâm'a
düşmanlığından
ötürü
Peygamberimiz ona,
Ebu Cehil adını
vermiştir. Ebu Cehil,
bilgisizlerin önderi
demektir.*

Bu sırada Zebid kabilesinden bir tüccar, Mekke'ye üç deve yükü satılık mal getirmişti. O dönemin önde gelen kişilerinden biri olan Ebu Cehil, bu malları beğendi ve tüccarın yabancı olmasından yararlanarak malını ucuza satın almak istedi. Tüccara, zarar edeceği bir fiyat önerdi. Tüccar bunu kabul etmeyince Ebu Cehil, Mekke'deki ağırlığını kullanarak alıcı kişileri tehdit ederek malın satışını engelledi. Çünkü Mekke'deki herkes ondan korkar ve kimse onu karşısına almak istemezdi. Bunu bilen Ebu Cehil kendinden emin bir şekilde evine gitti.

Tüccar şaşırmişti. Çaresizlik içinde ne yapacağını düşünürken birisi, "Muhammed'e git, o senin hakkını alır." dedi. Tüccar, son çare olarak denileni yaptı ve başına gelenleri Muhammed'e anlattı. Bunun üzerine Muhammed, pazar yerine gelerek tüccarın mallarının hepsini gerçek değerinden satın aldı. Sonra doğru Ebu Cehil'in evine giderek ona seslendi. Karşısına çıkan Ebu Cehil'i, bu davranışı yüzünden uyardı. Muhammed'in bu cesur hareketi karşısında ne yapacağını bilemeyen Ebu Cehil, öylece tepkisiz kalakalmıştı. Olayı gören ve duyan Mekkeliler çok şaşırmıştı!

Güçlü olanın zayıfı ezdiği bu dönemde Yemenli bir adam, kızıyla birlikte Kâbe'yi ziyaret etmek için Mekke'ye gelmişti. Mekke'ye girdiklerinde hiç tanımadıkları biri yanlarına yaklaştı. Yabancı adam gözünü kızın üzerinden ayırmıyordu. Kötü bir şeyler düşündüğü her hâlden belliydi. Kızın babası bu durumdan en-

dişelendi. Etrafına bakındı, gözleri yardım edecek birini aradı. Kötü niyetli adam, kimseye aldırmadan, kızı zorla alıp götürdü. Kızının götürülmesine engel olmayan adam: “Kızımı kim kurtaracak?” diye bir taraftan çaresizlik içinde feryat ediyor, diğer taraftan da yardım edecek birilerini arıyordu. Bu feryadı işitenler “Git derdini Erdemliler Topluluğuna anlat.” dediler.

Başka çaresi kalmamıştı. Koşarak Kâbe’ye gitti. “Erdemliler Topluluğundan kimse yok mu?” diye bağırdı. Hemen yanına birkaç kılıçlı adam geldi. Korkmuştu. “Yabancı, derdin nedir?” diye sordular. Adam, çaresizlik içinde başından geçenleri anlattı. Kılıçlı adamlar, kızı zorla götüren kişinin Nübeyh olduğunu anlamışlardı. Doğruca Nübeyh’in evine gittiler. Kapıya dikildiler ve sert bir şekilde “Yazıklar olsun sana! Sen kendini ne zannediyorsun? Çabuk bu adamın kızını geri ver!” dediler. Nübeyh, kızı vermemek için direnince kılıçlı adamlar, daha sert bir ifadeyle "Biz, kendi aramızda haksızlığa uğrayanlara yardım edeceğiz diye söz verdik. Bu işin peşindeyiz. Kızı hemen ver, yoksa sonucuna katlanırsın." dediler. Bu kararlı tutum karşısında Nübeyh'in yapacağı bir şey yoktu. Çaresiz kızı, babasına geri verdi.

Evliğe Giden Yol

Ticaretle uğraşan Hatice, Mekke’nin ileri gelen zenginlerinden biriydi. Artık işlerini tek başına yürütemeyeceğini anlamıştı. İşlerini yürütecek, gözü arkada kalmayacak ve güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Kim-

senin kimseye güvenmediği bir ortamda kadın olarak ticaret yapması iyice zorlaşmıştı.

Önce aklına Muhammed geldi. Çevresinden, onun çok güvenilir ve dürüst bir kişi olduğunu duymuştu. Bu yüzden ticarî işlerini onun yapmasının uygun olacağını düşünmeye başladı. Ona birini göndererek kendisiyle çalışmak isteyip istemediğini sordu.

Muhammed, gelen teklifi uzun uzun düşündükten sonra kabul etti. Hatice'nin bütün işlerinin sorumluluğunu artık Muhammed üstlenmişti.

Şam'a gidecek ticaret kervanının hazırlıkları bitmek üzereydi. Hatice, Muhammed'e yardım etmesi ve onu daha iyi tanınması için yardımcısı Meysere'yi de kervanla birlikte gönderdi.

Kervan, uzun bir yolculuktan sonra Şam'a vardı. Götü-rülen mallar büyük bir kârla satıldı. Muhammed, satılan mallardan büyük kazanç elde etti. Satmak üzere yeni mallar alarak Mekke'ye geri döndü. Meysere, yolculuk sırasında Muhammed'i yakından tanımış ve güzel ahlâkından çok etkilenmişti.

Meysere, yolculuk boyunca olan biteni bütün ayrıntısıyla Hatice'ye anlattı.

Örnek Bir Eş ve Örnek Bir Baba

Hatice'nin, Muhammed'in dürüstlüğü hakkında artık hiç şüphesi kalmamıştı. Sorumlu olduğu ilk ticaret kervanını sağ salim getirmiş ve büyük kâr elde etmişti. Herkes onun güzel huyu ve ahlâkını takdirle anıyordu. Dürüstlüğüne kimsenin diyeceği bir şey yoktu.

Hatice, daha önce iki kez evlenmişti. Şimdiye kadar dul bir kadın olarak birçok evlenme teklifi almış ama o, bunların hepsini reddetmişti. Günlerini, evi ve işiy-le ilgilenerek geçiriyordu. Bu durum Muhammed'i ta-nıyınca kadar devam etti.

Muhammed'in ahlâkı ve kişiliğinden çok etkilenen Hatice, onunla evlenebileceğini düşündü ve bir süre sonra buna karar verdi. Aracı göndererek Muham-med'e evlenme teklif etti. Muhammed, yirmi beş yaşına gelmişti ve evlenme teklifini bir süre düşündükten sonra kabul ettiğini bildirdi.

Hatice ve Muhammed, sade bir törenle evlendiler. Muhammed, evlendikten sonra amcası Ebu Talib'in yanından ayrılarak eşi Hatice'nin evine yerleşti. Artık Muhammed ticaretle uğraşıyordu ve maddî durumu düzelmişti.

Bu sırada Ebu Talib maddî sıkıntı içindeydi. Muham-med, ona destek olmak ve yetiştirmek amacıyla amca-sının oğlu Ali'yi yanına almıştı.

Muhammed ve Hatice birbirlerini çok seviyordu.

Cahiliye döneminde kız çocuklarına çok değer verilmezken Peygamberimiz, kızı Fatıma yanına geldiğinde ayağa kalkar, yanaklarından öper ve kendi yerine onu oturturdu.

Ebu Leheb ve karısı, İslâm düşmanlarının başını çekiyordu. Tebbet Suresi, onların Müslümanlara yaptıkları kötülükler yüzünden indi. Bu sırada Peygamberimizin kızları Ümmü Gülsüm ve Rukiye, Ebu Leheb'in iki oğluyla nişanlıydı. Ebu Leheb ve karısı, Tebbet Suresi inince oğullarını Peygamberimizin kızlarından zorla ayırdılar. Bu olay, Hazreti Hatice ve Peygamberimize, çok sıkıntılı günler yaşattı. Kızlarına desteklerini esirgmeden bütün zorluklara göğüs germesini bildiler.

Sahabeden Rafi, çocukluğunda başından geçen bir hatırasını şöyle anlatır:

Çocukken yaramazlık yapar, hurma ağaçlarını taşlardım. Bir gün bahçe sahibi beni yakaladı ve ceza vermesi için Hazreti Peygambere götürdü. Peygamberimiz bana:

–Çocuğum, hurma ağaçlarını niçin taşladın, diye sordu. Ben de:

–Acıkmıştım onun için taşladım, dedim. Bunun üzerine Peygamberimiz:

–Bir daha hurma ağaçlarına taş atma. Ağaçların dibine düşenlerden ye! Allah seni doyurur, dedikten sonra başımı okşadı ve:

–Allah’ım! Bu çocuğun karnını doyr diyerek bana dua etti.

Mutlu bir yuva kurarak herkese örnek olmuşlardı. İlk çocuklarının doğması, onların mutluluğuna mutluluk katmıştı. Artık Hatice anne, Muhammed baba olmuştu. Çocuklarının adını Kasım koydular. Ne var ki sevgiyle büyüttükleri biricik oğulları Kasım, daha süttten kesilmeden öldü. Eşi Hatice’den, Kasım’dan sonra sırasıyla Zeynep, Ümmü Gülsüm, Rukiye, Fatıma ve Abdullah adlı çocukları dünyaya geldi. Ancak Kasım ve Abdullah fazla yaşamadı.

Sevgili Peygamberimiz, ileriki yıllarda eşi Hatice’nin ölümünden sonra Medine’de evlenmiş olduğu Mariye’den oğlu İbrahim doğdu. İbrahim doğduğu zaman geleneğe uyup onu süttanmeye verdi. İbrahim’in süttanesi uzak bir yerde olmasına rağmen Peygamberimiz sık sık oğlunu görmeye gidiyordu. Gittiğinde onu öpüp kokluyor ve seviyordu.

İbrahim, bir buçuk yaşındayken hastalandığına dair süttanesinden bir haber geldi. Peygamberimiz, birkaç arkadaşıyla beraber hızlı adımlarla İbrahim’in bulunduğu köye gitti.

İbrahim, ağır hastaydı. Peygamberimiz, onu incitmeden kucığına aldı. İbrahim son anlarını yaşıyordu. Bir evlâdının daha ölümünü görmeye fazla dayanamadı ve sessizce ağlamaya başladı. Hem gözlerinden yaş akıyor hem de oğlunu öpüyordu. Arkadaşları, bu durumdan etkilenmiş, ancak Peygamberimizin ağlamasına da şaşırılmışlardı: “Sen de mi ağlıyorsun?” dediler. Peygamberimiz “Göz ağlar, göntül burkudur. Benim ağla-

mam çocuğuma duyduğum sevgidendir. Merhamet etmeyene merhamet edilmez.” dedi.

Bir anne baba için çocuğunun ölümü acıların en büyüğüdür. Çocuklarını çok seven Sevgili Peygamberimiz, onların acılarını tatmış bir babadır. Yetim ve öksüz büyüyen Peygamberimiz, Fatıma hariç çocuklarının hepsini kendi elleriyle topırağaya vermiştir.

Babası uzun yıllar oğlu Zeyd’i aradı. Köle yapıldığını biliyordu, ancak izini kaybetmişti.

Oğlunun, Muhammed’in yanında olduğunu öğrendiğinde müthiş bir heyecana kapılmıştı. Onu almak için Muhammed’in yanına gitti, gözyaşları içinde durumu ona anlattı. Bir taraftan da Muhammed’in Zeyd’i vermek istememesinden korkuyordu. Yine de ne isterse ödemeye hazırды. Muhammed hiçbir şey söylemeyip Zeyd’e dönerek:

–İster benimle kal, ister babanla git, dediğinde Zeyd’in babasının heyecanı iyice artmıştı. Nasıl olsa oğlu kendisini tercih edecekti. Zeyd, bir Muhammed’e bir babasına baktı:

–Seninle gelmek istemiyorum, dedi babasına. Çünkü bu aile bana, sizi hiç aratmadı. Sevgiyi ve huzuru burada gördüm. Bu aileden ayrılmak istemiyorum.

Babası oğlunun kararlılığını görünce şaşırды. Bir çocuk nasıl olur da gerçek babasını tercih etmezdi? Böyle bir şey olabilir miydi? Nasıl bir insandı bu,

*Torunları,
Peygamberimiz gibi
bir dedeleri olduğu
için çok şanslıydı.
Dedeleri onlarla oymar,
şakalaşır ve bir baba
sıcaklığıyla ilgilenirdi.*

*Peygamberimiz,
torunu Ümame’yi çok
severdi. Namaz
kılarken Ümame gelip
sirtına çıkardı.
Torununun
yaptıklarına kızmaz,
namazını kılmaya
devam ederdi.*

*Sevgili Peygamberimiz
torunlarına karşı o
kadar sıcak davranırdı
ki, torunları
dedeleriyle birlikte
olmaktan ve onunla
oynamaktan çok keyif
alırdı. Öyle ki
Peygamberimiz,
torunları Hasan ve
Hüseyn’i sirtına
bindirip neşeyle
“Çocuklar, deveniz çok
güzel, sizler de çok
güzelsiniz!” diyerek
onları gezdirirdi.*

evlatlığı bile kendisine bağlanıyordu. Köyüne, eli boş, ama gönlü huzurla döndü.

Herkes Ona Güveniyordu

Peygamberimize, torunlarından birinin hastalığının çok ağırlaştığı bildirilmişti. Peygamberimiz de kalkıp Zeynep'in evine gitti. Dedesinin kucağındaki çocuk son anlarını yaşıyordu. Kısa bir süre sonra torunu kucağında can verince Sevgili Peygamberimizin gözünden yaşlar süzölmeye başladı. Kendisine "Niçin ağlıyorsun?" diye sorulduğunda; "Bu gözyaşı, Allah'ın insanların gönüllerine koyduğu merhamettir. Allah, merhametli insanları sever." dedi.

Muhammed, otuz beş yaşına girmişti. Yine bir gün evinden çıkmış, düşünceli adımlarla Kâbe'ye doğru yürümeye başlamıştı. Mekke'de hırsızlık, dolandırıcılık, kardeş kavgası iyice artmış ve kimsenin kimseye güveni kalmamıştı. O, buna çok üzültüyor, bir şeyler yapmak istiyordu.

Bu düşüncelerle Kâbe'ye yöneldi. Kâbe'nin tamiri uzun süredir devam ediyordu. Son durumu görmek istedi. Kâbe'ye yaklaştığı sırada orada bulunanlar hep bir ağızdan "İşte Muhammed, doğru ve dürüst bir adam!" diye seslendiler. Şaşırılmıştı. Önce ne olduğunu anlayamadı. İçlerinden biri:

–Biliyorsun uzun süredir Kâbe'yi tamir ediyoruz. Dedelerimizin Hacretül Esved adını verdikleri taşı yerinden çıkardık. Şimdi de onu yerine koymak istiyoruz. Ancak her kabile diğerlerinden üstünüm diyerek taşı oraya kendisi koymak istiyor. Aramızda büyük bir kavga çıkmak üzereyken içimizden biri, Benî Şeybe kapısından ilk olarak kim girerse taşı yerine koymak için hakemlik yapsın dedi. Bu teklifi herkes kabul etti. Biraz bekledik. Seni kapıda görünce çok sevindik. Mekke'de buna en lâıyk kişi sensin. Çünkü kardeşimize bi-

le güvenemediğimiz bir ortamda mallarımızı ancak sana emanet edebiliyoruz, dedi.

Hacerül Esvedin önemini bilen Muhammed, taşı bir yaygın üzerine koydu. Her kabilenin ileri gelenini yaygının ucundan tutmaya çağırdı. Herkes tutup kaldırıncaya, o da taşı alıp yerine yerleştirdi.

Muhammed'in bu çözümünden bütün kabileler memnun oldu ve herkes onun zekâsını takdir etti.

Peygamberimiz, bir gün torunu Hasan'ı kucağına almış onu öpüyordu. Yanında da Temim kabilesinin ileri gelenlerinden biri vardı. Dede ile torun arasındaki bu yakınlığı garipsemişti. "Benim on çocuğum var ama hiçbirini öpmedim." dedi. Bunun üzerine Peygamberimiz, "Merhamet etmeyene merhamet edilmez. İnsanlara merhamet etmeyene Allah da merhamet etmez." dedi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ELÇİ MUHAMMED

Cebrail ile İlk Buluşma

Hazreti Muhammed (sas.), düşünmek ve dua etmek için Mekke'ye beş kilometre uzaklıkta Nur dağındaki Hira mağarasına giderdi. Burayı kendine sığınak edinmişti. Nur dağı öyle yüksekti ki, dağın zirvesinden Kâbe dâhil Mekke'nin her tarafı görülürdü. Dağın sessizliğine sığınır ve burada günlerce kaldığı olurdu.

Yine böyle bir gün, Hira'ya gitmişti. Bütün geceyi dua ederek geçirmiş, vücudu iyice yorgun düşmüştü. Gün doğmak üzereydi. Gecenin karanlığı dağılırken o güne kadar hiç görmediği bir varlık beliriverdi karşısında. Daha ne olduğunu anlamadan tanımadığı varlık kendisine “Oku!” diye seslendi. Hazreti Muhammed (sas.), çok korkmuştu. Heyecandan titriyordu. Endişeli bir sesle “Ben okuma bilmem!” dedi. Karşısındaki onu kuvvetli bir şekilde kavradı, iyice sıktı ve bir süre sonra bıraktı. Bir an boğulur gibi oldu. Tanımadığı bu varlık ona ikinci kez “Oku!” dedi.

Peygambere selâm

Yüce Allah, bütün Müslümanlara Peygamberimizi övmeyi emretmektedir. Bu yüzden Peygamberimizin adı anılınca “sallallahu aleyhi ve sellem” deriz. Bu, Peygamberimize bir saygı ve sevgi ifadesidir. “Ona selâm olsun” demektir. Yazılırken genellikle (sas.) biçiminde kısaltılır.

**Allah ve melekleri,
Peygamberi överler.
Ey inananlar, siz de
onu övün ve ona
esenlik dileyin.**

(Ahzab Suresi, 56. ayet)

**İlk vahiy 610 yılında
ve Kadir gecesinde
gelmiştir.**

**İlk inen ayetler, Alak
Suresinin ilk beş
ayetidir.**

**Alak, insanın yaratılış
aşamasındaki
döllenmiş yumurtayı
(embriyo) ifade eder.**

O, yine “Ben okuma bilmem!” diye cevapladı. Üçüncü kez aynı soru sorulunca Hazreti Muhammed’in (sas.) ağzından, kendisine öğretilen şu sözcükler döküldü:

Oku!

Yaratan Rabbinin adıyla oku!

O, insanı alaktan yarattı.

Oku, çünkü senin Rabbin çok cömerttir.

O, insana yazmayı ve bilmediğini öğretendir.

Korkmuştu. Ne olduğuna bir anlam veremiyordu. Kendisini mağaranın dışına attı. Evine, eşi Hatice’nin yanına gitmeliydi. Dağdan, koşarak inerken bir anda “Sen Allah’ın peygamberisin, ben de Cebrael’im!” diye gür bir ses işitti. Ses, içeride duyduğunun aynısıydı ama daha gür geliyordu. Etrafına bakındı, sesin geldiği yönü kestirmeye çalıştı. Birden ufku dolduracak kadar büyük bir varlık gördü. Varlık bir daha: “Sen Allah’ın peygamberisin, ben de Cebrael’im!”, dedi. Hazreti Muhammed (sas.), ne bir adım ileri ne de bir adım geri gidebiliyordu; donakalmıştı. Nefesinin daraldığını hissetti. Durup sakin bir biçimde tekrar bakmayı denedi. Aynı varlık aynı yerde duruyor ve aynı sözleri tekrarlıyordu. Gözlerini ondan ayırmak, yüzünü başka tarafa çevirmek istedi. Ancak nereye baksa hep onu görüyordu.

Tanmadığı varlık bir anda kayboluverdi. Hazreti Muhammed (sas.) korkmuş, telâşlı adımlarla Nur dağından Mekke’ye doğru koşmaya başlamıştı. Yollarından hızla geçerek kendini eve zor atmıştı.

Sırdaş Hatice

Hazreti Muhammed (sas.), titreyen sesiyle eşi Hatice'den üzerini örtmesini istedi. Hatice, ne olduğunu anlamadan onun üstünü örttü. Ardından Hazreti Muhammed (sas.), derin bir uykuya dalıverdi.

Uyandığında başından geçenleri eşi Hatice'ye bir bir anlattı. Olanlara anlam veremeyerek "Çok endişelendim ve korktum", dedi. Hatice, onu sakinleştirmeye çalışarak:

–Korkma! Allah'a yemin ederim ki o, hiçbir zaman seni utandırmaz. Çünkü sen akraba hakkını gözetirsin. Doğru konuşursun, güçsüz olanlara yardım edersin. Fakiri doyurur, misafiri ağırlar, ihtiyacı olanı kolaylayıp gözetir ve haksızlığa uğrayanlara arka çıkar-sın." dedi.

Hatice, eşinin başından geçenleri anlamaya çalıştı. Onu tanıyor ve seviyordu. Evlilikleri boyunca eşinden, doğru olmayan hiçbir şey duymamıştı. Eşinin sıra dışı bir olayla karşı karşıya olduğu belliydi. Ona inandı.

Hatice'nin akrabası olan Varaka, tecrübeli ve bilgili bir kimseydi. Hatice, Hazreti Muhammed'i (sas.) alıp ona götürdü. Başından geçen olayın ne olduğunu bilse bilse o bilirdi.

Varaka, anlatılanları dikkatlice dinledi ve derin bir sessizlikten sonra konuşmaya başladı:

–Senin gördüğün, Allah'ın Musa Peygambere de

Kur'an**Kur'an, Allah'ın****Hazreti****Muhammed'e (sas.)****vahiy yoluyla 23 yıl****içinde ayet ayet,****sure sure indirdiği****son kutsal kitaptır.****114 sure ve 6236****ayetten oluşur.****Kur'an Allah****sözüdür, okunması****ibadettir. İnsanları****dünya ve ahiret****mutluluğuna****eriştirecek ilke,****emir, yasak ve****tavsiyeler içerir.****"Gerçekten bu****Kur'an, insanları en****doğru olan yola****götürür..."****(İsra Suresi, 9. ayet)**

gönderdiği Cebrail adlı melektir. Keşke genç olsaydım, keşke insanların seni zorla yurdundan çıkaracağı günlerde yanında olabilseydim, dedi.

Hatice ile Hazreti Muhammed (sas.) göz göze geldi. Hazreti Muhammed'in (sas.) yüzünde daha önce hiç görülmemiş bir tedirginlik vardı. Üzüntülü bir sesle:

–Beni Mekke'den çıkaracaklar mı, diye sordu.

Varaka:

–Evet! Çünkü senin getirdiğini getiren bütün peygamberler yurtlarından çıkarılmıştır. Eğer o zamana kadar yaşarsam mutlaka sana yardım ederim, dedi.

Hazreti Muhammed (sas.), bu konuşmalardan sonra biraz olsun rahatlamıştı. Eşi Hatice ona inanmış ve güvenmişti. Onun güvenine her zaman ihtiyacı vardı. Varaka çok önemli şeyler söylüyordu. Hazreti Muhammed (sas.), bunları anlamaya çalıştı. Yeni bir görevle karşı karşıya olduğu açıktı. Artık o, Yüce Allah tarafından görevlendirilmiş bir peygamberdi. Kırk yaşındaydı. İnsanları doğru yola çağırarak ve kötülüklerle mücadele edecekti.

Hazreti Muhammed'e (sas.) Kur'an'ın ilk ayetlerini okuduğunda Hazreti Hatice, "Kimse inanmazsa ben inanırım." dedi. "Şimdi bana kim inanır?" diyen Hazreti Muhammed'in (sas.) omuzundaki yük biraz olsun hafiflemişti. Çünkü ona bir insanın kaldıracabileceği en ağır sorumluluk yüklenmişti. Hazreti Muhammed (sas.), Hazreti Hatice gibi güvenilir, sadık ve anlayışlı bir eşin desteğiyle vahyin ilk sıkıntılı günlerini aşmıştı.

Yeni dini ilk kabul edenler, sevgili eşi Hazreti Hatice ve amcasının oğlu ve henüz küçük bir çocuk olan Hazreti Ali idi. Peygamberimiz, ailesi ile birlikte gizli gizli Yüce Allah'a ibadet etmeye başladı. Bir taraftan da Mekkelileri gizlice İslâm'a davet ediyordu. İnsanları dine davet ederken sıkıntılarla karşılaşılıyor, hakarete uğruyordu. Bütün bunlara rağmen kendisine inananlar birer ikişer çoğalıyordu.

Çağrı Yayılıyor

Yüce Allah, Peygamberimizden yakınlarını uyarmasını istedi. Bunun üzerine bütün akrabasını çağırarak onlara bir ziyafet verdi. Yemekten sonra, onları İslâm'a davet etti.

Peygamberimizin amcası Ebu Leheb, buna sert tepki gösterdi ve "Akrabasını böyle kötü bir şeye davet eden başka kimse görmedim!" dedi. Bunun üzerine herkes dağıldı. Peygamberimiz kararlıydı ve ertesi gün yeni bir davet verdi. Bu toplantıda, Yüce Allah'ın varlığını ve birliğini, kendisinin onun son peygamberi olduğunu anlattı. Allah'ın kendisine yüklediği bu yüce görevi kusursuz bir şekilde yerine getirmek istiyordu.

Sevgili Peygamberimiz, yakınlarından sonra çağrısını bütün Mekke halkına duyurmak istiyordu. Mekke meydanına gelerek yüksekçe bir yere çıktı ve "Kureyşliler!" diye seslendi. Sesi duyanlar toplanmaya başladı. Peygamberimiz onlara:

Yakın akrabalarını uyar!

İnananlara alçak gönüllü davran.

Eğer sana karşı gelirlerse, şüphesiz ben sizin yaptığınız şeylerden uzağım, de.

(Şuara Suresi, 214, 215, 216. ayetler)

–Şu dağın arkasında düşman var ve şimdi size saldırarak dersem bana inanır mısınız, diye sordu.

Onlar da hep bir ağızdan:

–Evet! Biz senin yalan söylediğini daha önce hiç duymadık, dediler. Bunun üzerine Peygamberimiz şöyle dedi:

–Allah’a yemin ederim ki bir gün öleceksiniz ve yine bir gün dirilip bütün yaptıklarınızın hesabını vereceksiniz. İyiler için cennet, kötüler için de cehennem vardır. Ben sizi kıyamet gününün zorluklarına karşı uyarmakla görevlendirildim. Allah’ın birliğine ve benim peygamber olduğuma inananlar bu günün zorluklarından kurtulacak, inanmayanlar ise büyük bir sıkıntı çekecektir. Bu çağrıda bana yardım etmeye hazır mısınız?

Meydanda toplananlar bu çağrı karşısında şaşırıldılar. Ebu Leheb, burada da düşmanlığını gösterdi ve yerden aldığı taşı Sevgili Peygamberimize fırlattı:

–Bu saçma sapan şeyleri söylemek için mi bizi buraya topladın, diye bağırdı.

Peygamberimiz, bu toplantılardaki çağrısına olumlu bir cevap alamasa da bütün Mekkelilere İslâm’ın yüce çağrısını duyurmuş oldu.

Erkam'ın Evi

Hattab oğlu Ömer, cesur ve yiğit biriydi. Kimse karşısına çıkmak istemez, onu gören yolunu değiştirir-

di. Hazreti Muhammed'in (sas.) peygamberliğini ilân ettiğini duymuş ve onu öldürmeye karar vermişti. Yolda Nuaym'a rastladı. Nuaym Müslüman olmuştu, ancak bunu gizliyordu. Ömer'i kızgın bir şekilde görünce:

–Nereye böyle, diye sordu. Ömer:

–Muhammed'i öldürmeye gidiyorum, dedi. Nuaym telâşla:

–Vallahi zor bir işe girişmişsin, dedi. Hazreti Muhammed'i (sas.) korumak ve Ömer'i yolundan çevirmek için:

–Sen onu bırak da enişten ve kız kardeşine bak! Onlar da Müslüman oldular, dedi. Bunu duyan Ömer'in kızgınlığı iyice arttı. Hışımınla eniştesinin evine yöneldi.

Evin önüne geldiğinde içeride bir şeylerin okunduğunu duydu. Biraz dinledikten sonra eniştesi ve kız kardeşinin Müslüman olduklarını anladı. Ansızın içeri girdi.

Eniştesi ve kız kardeşi daha ne olduğunu anlamadan onların her birini evin bir köşesine fırlattı. O kadar sinirlenmişti ki onları öldürmek için kılıcına sarıldığı anda kanlar içinde kalan kız kardeşi, ağlayarak şöyle haykırdı:

–Ömer, Allah'tan kork! Sen de duy ki, biz Müslüman olduk. Ne yaparsan yap, bizi dinimizden vazgeçiremezsin. Biz asla dinimizden dönmeyeceğiz, dedi.

Ömer, kız kardeşinin bu cesur çıkışı karşısında şaşkına dönmüştü. O kim oluyordu da Ömer'e karşı geli-

Habeşli Bilâl

**Bir köle olan Bilâl,
Müslüman oldu.**

**Efendisi,
kendisinden habersiz
Müslüman olduğu
için ona ağır
işkenceler yapıyordu.
Onu dininden
döndürmek için çöl
sıcağında kumlara
yatırıp, göğsünün
üzerine ağır taşlar
koyuyor ve "Eğer
dininden
dönmezsen seni
böyle öldüreceğim."
diye tehdit ediyordu.
Hazreti Bilâl, bütün
bu ağır işkencelere
rağmen:**

**–Allah birdir ve en
büyüktür, diye
haykırıyordu.**

Peygambere eziyet

**Sahabeden Mümbit
anlatıyor:**

**Allah'ın elçisini
görmüştüm. "Lâilâhe
illallah derseniz
kurtulursunuz.",
diyordu. Böyle
söyleyince
insanlardan kimisi
ona tükürüyor, kimisi
başına toprak atıyor,
kimisi de kötü sözler
söylüyordu. İkinci
vaktine kadar bu
böyle devam etti. O
sırada**

**Peygamberimizin kızı
Zeynep, içinde su
dolu bir kapla
ağlayarak geldi.**

**Peygamberimiz, elini
yüzünü yıkadı ve
getirilen sudan içti.**

Kızına:

**-Kızım ağlama!
Kuşkusuz Allah
babanı koruyacaktır,
dedi.**

yordu. Bir an duraksadı ve olanlara bir anlam vere-
medi. Kılıç tutan elinin titrediğini hissetti. Oturdu ve
bir müddet düşündü. Sonra kız kardeşine ne oku-
duklarını sordu. Kız kardeşi, Ömer'in öfkesinin azal-
dığını görünce okudukları ayetleri getirdi.

Kız kardeşi ve eşi, şaşkınlıkla Ömer'i izliyordu.
Ömer, Kur'an ayetlerini okumaya başladı. Okudu...
Okudu... Okuduklarından etkilenmişti. O, hırçın
Ömer gitmiş, yerine farklı bir Ömer gelmişti. Sonra
Erkam'ın evini sordu. İçinde garip duygularla oraya
doğru yürümeye başladı.

Hazreti Muhammed (sas.), Allah'a iman edenlerin
sayısı azken, dikkat çekmeden toplanabilecekleri bir
yer arıyordu. Erkam'ın evi gözden uzak sayılırdı. Sev-
gili Peygamberimiz, arkadaşlarıyla burada toplanı-
yordu.

Nuaym, koşarak Erkam'ın evine geldi. Ömer'in Pey-
gamberi öldürmek istediğini orada bulunanlara an-
lattı. Evdeki herkes, canları pahasına da olsa Pey-
gamberimizi korumak için kılıçlarını çekmiş onu
bekliyordu.

Ömer, Erkam'ın evine geldiğinde derin bir sessizlik
vardı. İçeri girdi ve Peygamberimizle görüşmek iste-
diğini söyledi. Peygamberimiz, onun yanına gelme-
sini istedi. Ömer, yavaş adımlarla Peygamberimizin
yanına yaklaştı, diz çöktü ve ağzından şü sözcükler
döküldü:

-Lâilâhe illallah, Muhammedün Rasulullah (Al-
lah'tan başka tanrı yoktur, Muhammed onun elçisi-
dir).

Erkam'ın evinde bulunan herkesin şaşkın bakışları arasında Ömer Müslüman olmuştu.

Hazreti Ömer'in Müslüman olması, inananların gücüne güç katmıştı. Artık Müslümanlar, dinlerini gizleme ihtiyacı duymuyordu. Topluca Kâbe'ye gidip namaz kıldılar. Gün geçtikçe sayıları hızla çoğalıyordu. Erkam'ın evine sığmaz oldular.

İslâm'ın çağrısı, Mekke dışındaki insanlara da ulaştırılmıyordu. Bunun için Peygamberimiz, Mekke dışındaki kabileleri dolaşmaya başladı. Gittiği yerlerde bazen iyi karşılanıyor, bazen de olmadık hakaretlere uğruyordu. Bütün olumsuzluklara rağmen Peygamberimiz, yılmadan, ümitsizliğe kapılmadan İslâm'ın çağrısını insanlara duyurmak için çaba gösteriyordu.

Yıldırma Hareketleri Başlıyor

İslâm'ın çağrısını kabul eden insanların sayısı hızla artmaya başlamıştı. Puta tapanlar bundan endişeleniyordu. Müslümanların moralini bozmak ve insanların İslâm'a yönelmesini engellemek için inananlarla toplum içinde alay etmeye başladılar. Onları her gördükleri yerde itip kakıyor ve kötü söz söylüyorlardı. Sevgili Peygamberimizi gördüklerinde ise "Bakın hele, şu adam gökten haber alıyormuş!" diye alay ediyorlardı. Sadece bununla yetinmiyor, Peygamberimizi çok iyi tanıdıkları hâlde ona deli, sihirbaz, falcı gibi sözlerle de hakaret ediyorlardı. Müslümanlara karşı yaptıkları kötülükler o dereceye varmıştı ki, onları öldürmeye bile kalkıştılar.

İlk şehitler

Yasir ve eşi Sümeyye Müslüman oldular. Müslüman oldukları duyulunca işkenceye uğradılar. Fakir ve güçsüz oldukları için onları savunacak ve koruyacak kimseleri yoktu. Dinlerine içtenlikle bağlıydılar. Peygamberimize karşı çıkan Ebu Cehil'in amansız işkencelerine karşı taviz vermeden dinlerini yaşamaya devam ettiler. Onları dinlerinden vazgeçiremeyen Ebu Cehil, sonunda onları mızraklayarak şehit etti. Yasir ve eşi Sümeyye, inançları uğruna şehit olan ilk Müslümanlardır.

Ancak bütün yıldırımlara rağmen İslâm'ın yayılmasına engel olamıyorlardı. Hiç kimse dininden vazgeçmiyordu. Ne yapacaklarını bilemez oldular. Mekk'e'nin önde gelenleri kendi aralarında anlaşip Peygamberimizin amcası Ebu Talib'e gitmeye karar verdiler. Durumu ona anlatacak ve Peygamberimizi davasından vazgeçirmesini isteyeceklerdi. Ebu Talib'e: –Yeğeninle konuş, bu işten vazgeçsin, dediler.

Ebu Talib, yeğenini çağırdı ve olanları anlattı. Peygamberimiz de buna karşılık:

–Güneşi sağ elime, ayı sol elime verseler bile ölünceye kadar mücadelemden vazgeçmeyeceğim, dedi.

Aslında Ebu Talib, Mekkelilerin Müslümanlara yaptıkları işkenceleri biliyordu. Peygamberimizin kararlı oluşundan çok etkilenmiş, ona bir zarar gelmesini istememişti. Peygamberimize destek vermeye devam etti:

–Üzülme, ben sağ oldukça onlar sana bir şey yapamaz, dedi.

Mekkeli müşrikler, Peygamberimizi bu davadan vazgeçiremeyeceklerini anlayınca başka bir yol denemeye karar verdiler. Kendi aralarında bir antlaşma imzalayarak Kâbe'ye astılar.

Buna göre Müslümanlarla her türlü ilişkiyi kesmeye karar verdiler. Peygamberimizin akrabası ve Müslümanlar düşman kabul edildi. Kız alıp vermek, alışveriş yapmak ve konuşmak yasaklandı.

Müslümanlar için uzun ve sıkıntılı bir dönem başla-

mıştı. Ticaret yapamıyor, bir şey alıp satamıyorlardı. Açlık ve yoksulluk dayanılmaz olmuştu.

Üç yıl süren bu abluka, sonunda insaflı ve vicdanlı birkaç Mekkeli'nin girişimiyle kaldırıldı. Aralarında Peygamberimizin akrabası olan birkaç kişi, Kâbe'nin duvarında asılı bulunan antlaşmayı yırtarak boykotu sona erdirdi. Müslümanlar bu boykottan güçlenerek çıktı.

Hüzün yılı

Boykot bitmiş, Müslümanlar rahat bir nefes almışlardı. Boykotun bitiminden birkaç ay sonra Sevgili Peygamberimizi çok üzen peş peşe iki önemli olay oldu: Dışarıdaki yardımcısı amcası Ebu Talib ve evdeki yardımcısı eşi Hazreti Hatice'nin ölümleri. İki de en zor günlerinde onu yalnız bırakmamış ve ona çok büyük destek olmuşlardı. Dar günlerinin sığınak noktasıydı her ikisi de. Üzüntü içerisinde “Bu günlerde ümmetimin üzerine gelen bu iki musibetten hangisine yanacağımı bilemiyorum.” dedi. Bu yıl, onun için bir hüzün yılıydı.

Yeni Yurt Arayışları

Habeşistan

Mekke'de yaşamak iyice zorlaşmıştı. Müslümanlara yapılan eziyetler gün geçtikçe artıyordu. Bunun üzerine Peygamberimiz, yeni bir yurt arayışına girdi. İlk olarak on beş kişilik bir grubun Habeşistan'a göç et-

Hazreti Hatice

Peygamberimizin eşi Hazreti Hatice'ye olan sevgisi öylesine büyüktü ki, onu hiçbir zaman unutamadı. Sevgili eşinin desteğini, dostluğunu ve fedakârlığını her fırsatta anardı. Çünkü eşi Hazreti Hatice, Peygamberimize en zor günlerinde her yönden destek olmuş, kimsenin inanimadığı günlerde ona inanmıştı. Bunları bilen Peygamberimizin sonraki eşi Hazreti Ayşe, Hazreti Hatice'ye gıpta ederdi.

mesine izin verdi. Bu, Müslümanların ilk hicreti idi. Müşrikler, geride kalan Müslümanlara baskılarını artırmışlardı. Bunalan Müslümanlar, ibadetlerini yapmakta güçlük çekiyordu. Bir yıl sonra Habeşistan'a, bu defa yüz kişilik bir grup daha gitti. Mekkeli müşrikler, buna engel olmak için Habeşistan'a elçi gönderdi.

Habeşistan Kralı Necaşi'nin huzuruna varan elçiler, getirdikleri pahalı hediyeleri ona sundular. Kral, onlara kim olduklarını sorunca elçiler:

–Biz Mekke'den geliyoruz. Mekke'den kaçıp ülkenize sığınan kişileri almaya geldik, dediler.

Necaşi, elçilere:

–Bu insanları niçin almak istiyorsunuz, diye sordu.

Elçiler, Habeşistan'a gelen bu insanların atalarının dinini inkâr ettiklerini, başka bir dine inandıklarını, bunu yaymaya çalıştıklarını, kendilerinin de buna engel olmak istediklerini söylediler.

Kısa bir sessizlikten sonra Necaşi, oturduğu yerden ayağa kalktı. Bir an için ülkesine sığınan Müslümanları müşriklere teslim etmeyi düşündü. Ne var ki bu, onun adalet anlayışına sığmazdı. Suçlanan tarafı da dinlemesi gerekiyordu. Kral, ülkesine sığınan Müslümanların huzuruna getirilmesini emretti.

Necaşi, elçilerin kendisine anlattıklarını Müslümanlara aktardı. Sizin söyleyeceğiniz bir şey var mı, diye sordu. Bunun üzerine Müslümanların arasından Ebu Talib'in oğlu Cafer, öne çıkarak şöyle dedi:

–Biz boğazımıza kadar kötülüğe batmıştık. Allah bize aramızdan, doğru, güvenilir ve soylu bildiğimiz bir

kişiyi peygamber olarak gönderdi. Bu peygamber, bizi Allah'ı bir bilmeye ve ona ibadet etmeye, babalarımızın taptığı putları bırakmaya çağırıldı. Bize doğru söylemeyi, emanetleri korumayı, akrabalık bağlarını sıkı tutmayı, komşularla iyi geçinmeyi, kan davasından vazgeçmeyi emretti. Ahlâksızlık yapmayı, yalan yere şahitlik etmeyi, yetim malı yemeyi ve namuslu kadınlara iftira etmeyi yasakladı. Sadece Allah'a ibadet etmemizi ve ona hiçbir şeyi ortak koşmamamızı emretti. Biz de ona inandık ve söylediklerini kabul ettik. Allah ona ne emrettiyse biz de onlara uyduk. Helâl kıldıklarını helâl kabul ettik. Fakat kabilemiz bize çok kötü davrandı, işkence etti. Bizi dinimizden çevirmek için türlü türlü baskı yaptı. Bunun üzerine başka çare bulamadık ve Peygamberimizin tavsiyesiyle senin ülkeneye sığındık.

Necaşi, anlatılanları dikkatle dinledi. Cafer'den, Allah'tan gelen ayetleri okumasını istedi. Cafer, krala Meryem Suresinin bir bölümünü okudu. Allah'ın ayetlerini dinleyen Necaşi, elçilerin anlattıklarının doğru olmadığını anladı. Elçilere, Müslümanları kendilerine teslim etmeyeceğini, isterlerse ülkesinde rahat ve huzur içerisinde yaşayabileceklerini söyledi. Elçileri, getirdikleri hediyelerle birlikte geri gönderdi. Onlar da elleri boş bir şekilde Mekke'ye döndüler.

Taif

Sevgili Peygamberimiz, evlâtlığı Zeyd'le birlikte Mekke'ye altmış kilometre uzaklıkta olan Taif'e gitti. Amacı Mekke'deki sıkıntılardan biraz uzaklaşmak ve farklı kimselere İslâm'ı anlatmaktı.

Peygamberimiz, Taif'te toplananlara Allah'ın varlığını ve birliğini, kendisinin onun son peygamberi olduğunu anlattı. Taifliler büyük bir tepki göstererek Peygamberimize ve Zeyd'e hakaret ettiler. Köle ve çocuklar, Peygamberimizi ve Zeyd'i taş yağmuruna tuttu. Zeyd, atılan taşların Peygamberimize isabet etmemesi için kendini siper ediyordu. Düşe kalka uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Atılan taşların yaraladığı yerlerden kan akıyordu. Ayakları yaralanan Peygamberimiz yere oturuyor, yürümeye başlayınca, Taifliler onları tekrar taşıyor ve gülüşüyorlardı. Peygamberimiz ve Zeyd, oradan uzaklaştıktan sonra üzgün ve yorgun bir şekilde buldukları bir bağdaki asma gölgesine oturdular. Peygamberimiz şunları söyledi:

–Allah'ım! Güçsüz ve çaresiz kaldım. İnsanlara karşı çaresizliğimi ancak sana söyleyebilirim. Allah'ım! Zayıfların koruyucusu sensin. Gerçekte kuvvetli olan sensin ve sen, kulumu her türlü kötülükten korursun.

Peygamberimiz, o durumda bile kendisine bu kötü günü yaşatanlara bile beddua etmedi. Çünkü o, bir rahmet ve sevgi peygamberiydi.

Akabe: Medine'ye giden yol

Sevgili Peygamberimiz, bir yandan sıkıntılara aldırmandan İslâm'ın çağrısını insanlara ulaştırmaya çalışırken, diğer yandan Müslümanların huzur ve barış içinde yaşayabileceği yeni bir yurt arayışını da sürdürüyordu.

Peygamberimiz, bir gün Medine'den gelen bir grup insanla karşılaştı. Onlara İslâm'ı anlattı. Onlar da

İsra ve Miraç mucizesi

Üç yıl süren zorlu boykotun ardından amcasını ve eşini kaybeden Sevgili Peygamberimiz, Taif'ten dönünce üzüntüsü iyice artmıştı. Bu sıkıntılı günlerinde kendisine yardım etmesi için Yüce Allah'a yalvarıyordu.

Bir gece Peygamberimiz, Kâbe'de ibadet ederken Cebrail adlı melek geldi. Cebrail, Peygamberimizi Mekke'den alarak Kudüs'teki Mescidi Aksa'ya götürdü. Sonra onunla birlikte Mescidi Aksa'dan semalara yükseldiler. Buna İsra ve Miraç mucizesi denilmektedir. Bu olay çok kısa sürmüş ve Peygamberimiz Mekke'ye geri döndüğünde hâlâ sabah olmamıştı.

Yüce Allah, Miraç'ta Peygamberimize ve Müslümanlara beş vakit namaz kılmayı emretti.

Müslüman oldular. Müslüman olan bu insanlarla gelecek hac mevsiminde buluşmak üzere anlaşış ayrıldılar. Ertesi yıl bu gruba altı kişi daha eklenmiş ve on iki kişi olmuşlardı. Hac mevsiminde Mekke'ye gelip sözleştikleri yerde gizlice buluştular. Peygamberimiz, Müslüman olan bu on iki kişiden, "Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacaklarına, hırsızlık yapmayacaklarına ve kötü kadınlarla birlikte olmayacaklarına, kız çocuklarını öldürmeyeceklerine, başkalarına iftira etmeyeceklerine" dair söz aldı. Bir yıl sonra yine aynı yerde buluşmak üzere sözleşiş ayrıldılar. Peygamberimiz arkadaşı Umeyr oğlu Musab'ı, Medinelilere İslâm'ı anlatması için onlarla birlikte gönderdi. Musab da çok çalıştı ve İslâm'ın Medine'de yayılmasını sağladı.

Ertesi yıl Medineli Müslümanlar, yetmiş beş kişi olarak Mekke'ye geldi. Peygamberimizle Mekke'nin dışında Akabe denilen kuytu bir yerde gizlice buluşup onu Medine'ye davet ettiler. Peygamberimiz, Akabe'ye amcası Abbas ile gelmişti. Abbas Medinelilere dönerek:

–O, benim kardeşimin oğludur ve ben, onu çok seve-

rim. Burada onu biz koruyoruz, Medine'ye giderse ona bir zarar gelmesinden korkarım. Eğer siz, Medine'de onu düşmanlarından koruyup kollayacağımıza dair kendinize güveniyorsanız o zaman sizinle gelsin. Yoksa Mekke'de kalsın, dedi.

Peygamberimiz, amcası Abbas'ın sözlerine ek olarak: –Sizden istediğim Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmamanız ve ona ibadet etmenizdir. Ayrıca beni ve arkadaşlarımı korumanızı istiyorum, dedi ve Kur'an'dan ayetler okudu.

Medineliler, Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşlarını kendi aileleri gibi koruyacaklarına, her zaman iyiden yana olacaklarına ve kötülük yapanları uyaracaklarına söz verdiler. Peygamberimizi gelmesi için Medine'ye davet ettiler. Akabe'de yapılan bu görüşmeden sonra Peygamberimiz, Müslümanların Medine'ye hicret etmelerini emretti.

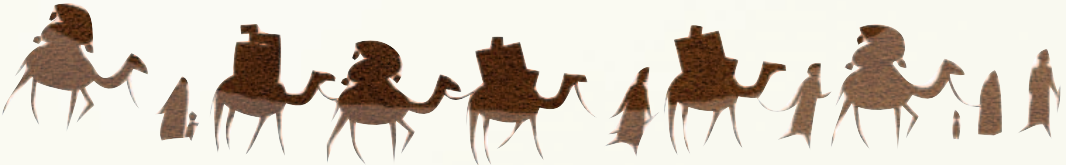

Namaz

Akıllı ve ergenlik çağına gelmiş kadın erkek her Müslümanın, günde beş vakit namaz kılması farzdır. Cuma günleri cuma namazı kılmak da farzdır. Ramazan ve Kurban bayram namazlarını kılmak ise vaciptir. Geçerli bir sebep olmadan namaz kılmamak büyük günahdır.

"Kıaptan sana vahyolunanı oku, namazı da dosdoğru kıl. Çünkü namaz, insani hayâsızlıktan ve kötülükten alıkoyar. Allah'ı anmak olan namaz, elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı biliyor."

(Ankebut Suresi, 45. ayet)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MEDİNE'YE HİCRET

Dönmek İçin Gidiyoruz

İslâm'ın Mekke dışına da yayılması karşısında müşrikler, Sevgili Peygamberimizi yok etmeye karar verdiler. Her kabileden bir fedainin katılacağı bir saldırı gerçekleştirecekler ve böylece onu kimin öldürdüğü bilinemeyecekti. Onların bu kötü plânlarını haber alan Peygamberimizin de harika bir plânı vardı.

Sevgili Peygamberimiz ve can dostu Hazreti Ebubekir, herkes uyurken Medine'ye zıt yöndeki Sevr dağındaki mağaraya gelmişlerdi. Hazreti Ali'yi, Mekkelilerin kendisine teslim ettikleri emanetleri sahiplerine vermek için geride bırakmıştı. O gece Hazreti Ali, müşrikleri yanıltmak için Peygamberimizin yatağında yatmıştı. Hazreti Ebubekir'in oğlu Abdullah mağarada kaldıkları sürede Mekke'de neler olup bittiğini haber

Peygamberimiz, Hazreti Ebubekir'le Sevr mağarasında gizlenirken onları aramaya gelen bir grup, onları neredeyse buluyordu. Mağaranın ağzına kadar geldiler. Eğilip içeri baksalardı onları görebilirlerdi, fakat Allah onları korudu.

Kur'an'da hicret şöyle anlatılır:

Muhammed'e yardım etmezseniz bilin ki, inkâr edenler onu Mekke'den çıkardıklarında, mağarada bulunan iki kişiden biri olarak Allah ona yardım etmiştir. Arkadaşına "Üzülme! Allah bizimle beraberdir." diyordu. Allah da ona güven vermiş, görmediğiniz askerlerle onu desteklemiş, inkâr edenlerin sözünü alçaltmıştı.

(Tevbe Suresi, 40. ayet)

verecekti. Bu sırada çobanlık yapan Âmir, koyunları otlatmak üzere Sevr dağının eteklerine getirecek, hem Peygamberimize ve Hazreti Ebubekir'e süt verecek hem de müşrikleri yanıltmak için Abdullah'ın izlerini yok edecekti. Üreykîd oğlu Abdullah da üçüncü günün sonunda yanına iki deve alarak Sevr dağının eteklerine gelecek ve yolculuk boyunca kendilerine kılavuzluk edecekti.

Ertesi gün mağaraya gizlice gelen Hazreti Ebubekir'in oğlu Abdullah, Mekke'de olup bitenleri Peygamberimize şöyle anlattı:

–Müşrikler sabahleyin eve girdiklerinde yatağınızda Hazreti Ali'yi görünce çok şaşırıldılar. Hazreti Ali'ye kötü davrandılar ve onu bir süre hapsedtiler. Ondan bir şey öğrenemeyince bizden bilgi almaya çalıştılar. Başaramayınca da çekip gittiler. Ayrıca ölü veya diri sizi kim getirirse ona yüz deve ödül verileceğini etrafa duyurdular. Bunu işiten herkes sizi aramak için yollara düştü.

Peygamberimizi evinde bulamayan gözü dönmüş fedailer, her tarafta onu arıyordu. Sonunda onlardan bir grup, Peygamberimizin gizlendiği mağaranın ağzına kadar geldi. Eğilip içeri baksalardı Sevgili Peygamberimizi ve Hazreti Ebubekir'i göreceklerdi. Allah, onları görünmez ordularıyla korudu. Fedailer, onları görmeden dönüp gitti.

Mağarada üçüncü gündü. Sabaha doğru, kararlaştırıldığı gibi Üreykîd oğlu Abdullah develeri getirdi ve hep birlikte Medine'ye doğru yola çıktılar.

Mekke'den; doğup büyüdüğü, çocukluğunun ve gençliğinin geçtiği bu şehirden ayrılmak Sevgili Peygamberimize çok zor geliyordu. Acılarını, sevinçlerini, umutlarını ve hayallerini bırakıp şehiri terk edecekti. Öte yandan Mekke'de Müslümanlara yapılan baskılar hâlâ devam ediyordu. Allah'ın emirlerini özgürce yerine getiremiyorlardı. Mekke'den ayrılmak zor da olsa Medine onlar için yeni bir umut kapısıydı. İslâm'ı daha rahat anlatacak ve yaşayacaklardı. Peygamberimiz, devesinin üstünde Mekke'den ayrılırken bunları düşünüyordu. Bir ara durdu ve geriye, Mekke'ye uzun uzun baktı:

–Mekke, sen benim için yeryüzünün en güzel şehirisin. Eğer beni senden ayırmasalardı, ben, asla senden ayrılmazdım. Bir gün sana tekrar döneceğim, dedi.

Varaka'nın dediği çıkmıştı, Peygamberimiz, elli üç yaşında ata yurdundan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Hazreti Ömer, cesur ve yiğit bir kişiydi. Hicret etmek için gizlice Mekke'den ayrılmayı içine sindirememişti. Kılıcını kuşandı, okunu ve yayını alarak Kâbe'ye gitti. Orada bulunanlara:

–Müşrikler! Medine'ye hicret ediyorum. Çocuklarını yetim, eşlerini dul, analarını gözü yaşlı bırakmaya niyeti olan varsa gelsin, dövüşmek için karşı dağın ardında bekliyorum, dedi. Peşinden bir kişi bile cesaret edip gidemedi.

Herkes Onu Bekliyordu

Sevgili Peygamberimiz ve yol arkadaşı Hazreti Ebu-bekir, Sevr dağındaki mağaradan ayrılalı sekiz gün olmuştu. Gündüzün kavurucu sıcağında dinlenip geceleyin yola devam ediyorlardı. Yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye üç kilometre uzaklıktaki Kuba köyüne gelmişlerdi.

Medineli Müslümanlar, Peygamberimizin Mek-

Peygamberimiz, hicret sırasında Kuba ile Medine arasında bulunan Ranuna vadisine geldiğinde, yüz kadar Müslümana hutbe okudu ve ilk cuma namazını kıldırdı. Bugün buradaki camiye Cuma Camii denilmektedir.

ke'den ayrılış haberini almıştı. Her gün Medine'nin dışındaki yüksek bir yere çıkıp heyecanla yolunu göz-lüyorlardı.

Yine böyle bir gün yolu gözlerken ufukta iki kişinin geldiğini gördüler. Gelenler, Peygamberimiz ve Hazreti Ebubekir'di.

Medineli bütün Müslümanlar, Peygamberimizin gelişini büyük bir sevinç ve coşkuyla karşıladılar. Çocuklar hep bir ağızdan "Sevgili Peygamberimiz, hoş geldiniz!", diye bağırişıyorlardı. Medine, bayram yerine dönmüştü.

Peygamberimiz Medine'ye girdiğinde, herkes onu evinde ağırlamak için birbiriyle yarışıyor, "Sevgili

Peygamberimiz bize buyurun.” diyorlardı. O ise devesini serbest bıraktı ve devesi hangi evin önünde durursa orada misafir olacağını söyledi. Böylece kimsenin gönlünü kırmamış olacaktı. Deve yürüdü, yürüdü ve sonunda boş bir arazide durup oraya çöktü. Buraya en yakın ev Ebu Eyüb Ensarî'nin eviydi. Ebu Eyüb'ün sevincine diyecek yoktu. Peygamberimizi ve Hazreti Ebubekir'i ağırlamak onu çok mutlu edecekti.

Sevgili Peygamberimiz bir müddet Ebu Eyüb'ün evinde misafir olarak kaldı.

Peygamberimiz, Medine'ye geldiğinde kız çocukları onu şu şarkıyla karşılamıştı:

AY DOĞDU ÜZERİMİZE

*Ay doğdu üzerimize
Veda tepesinden.*

*Şükür gerekti bize
Allah'a davetinden.*

*Sen güneşsin, sen aysın
Sen, nur üstüne nursun.*

*Sen, Süreyya yıldızısın
Ey sevgili, ey Rasul!*

*Ey bize gönderilen elçi
Yüce bir davetle geldin.
Sen bu şehre şeref verdin
Ey sevgili, ey Rasul!*

*Hicret sırasında Sevgili
Peygamberimizi Medine'de
evinde misafir eden Ebu
Eyüb'ün kabri, İstanbul'da
Eyüp Sultan Camii'nin
yanındadır.
İstanbul'u fethede geldiğinde
orada şehit düşmüştür.*

BEŞİNCİ BÖLÜM

MEDİNE:

BİR MEDENİYET ŞEHİRİ

Bir Medeniyet Kuruluyor

Medine'nin eski adı Yesrib idi. Sevgili Peygamberimiz hicret etmeden önce de burası önemli bir yerleşim yeri idi. Yahudi ve Arap kabileleri bir arada yaşıyorlardı. Halkın arasında çok çeşitli inançlar vardı. Kabileler arasında bir birliktelik yoktu. Aralarında çeşitli sebeplerden kaynaklanan düşmanlıklar devam ediyordu.

Cami

Sevgili Peygamberimiz, Medine'de ilk iş olarak bir cami yaptırdı.

Cami, Müslümanların hayatında sadece ibadet edilen bir yer değildi. Aynı zamanda Müslümanların sohbet ettikleri, gerektiğinde kimsesiz ve yoksulların barındığı, kutlu bir yerdi. Cami, aynı zamanda bir eğitim kurumuydu. Müslümanlar, günlük hayatta karşılaştığı sorunları da burada konuşup karara bağlardı.

*Peygamberimiz
Medine'ye
geldiğinde devesinin
çöktüğü boş alana
bir cami yaptırdı.
Yaptırılan bu
caminin adı
Peygamber Camii'dir
(Mescid-i Nebevi).*

Ezan**Allahu ekber (4 defa)****Eşhedü en lâilâhe****illallah (2 defa)****Eşhedü enne****Muhammeden****Rasulullah****(2 defa)****Hayye alessalâh****(2 defa)****Hayye alelfeleâh****(2 defa)****Allahu ekber (2 defa)****Lâilâhe illallah (1 defa)****Türkçe anlamı:****Allah en büyüktür.****Tanıklık ederim ki****Allah'tan başka ilâh****yoktur.****Tanıklık ederim ki****Muhammed onun kulu****ve elçisidir.****Haydi namaza.****Haydi kurtuluşa ve****mutluluğa.****Allah en büyüktür.****Allah'tan başka ilâh****yoktur.****Ezan**

Müslümanların sayısı gündend güne artıyor, cami dolup taşıyor, artık ihtiyacı karşılamıyordu. Namaz vakitlerini duyurmak ve Müslümanları ibadete çağırmak için ortak bir işarete ihtiyaç vardı. Hristiyanlar, ibadet zamanlarını çan çalarak, Yahudiler ise boru üfleyerek duyuruyordu. Bu yüzden çan ve boru olmamalıydı. Ateş yakılması veya bayrak asılması da uygun görülmedi.

Zeyd'in oğlu Abdullah ve sahabeden bazı kimselerin gördüğü rüyayla sorun çözüme kavuştu. Rüyasında Abdullah'a ezanın sözleri öğretilmişti. Herkes gördüğü rüyayı Peygamberimize anlattı. O da bunları doğruladı. Aynı sözler Peygamberimize vahiy yoluyla öğretilmişti. Bunun üzerine Peygamberimiz, ezanın Hazreti Bilâl'e öğretilmesini ve ezanı onun okumasını istedi. Çünkü Hazreti Bilâl'in sesi gür ve güzeldi.

Ezanı Hazreti Bilâl okuyor ve o güzel sesiyle Müslümanları ibadet etmeye çağırıyordu.

Yerleşim yeri

Sevgili Peygamberimiz, hicret edenler için Medine'de yeni bir yerleşim plânı hazırladı. Medineli Müslümanlar, ellerindeki fazla arazilerini hicret eden Müslümanlara bağışladı. Peygamberimiz de hicret edenleri bu arazilere yerleştirdi.

Kardeşlik

Sevgili Peygamberimiz, bütün Müslümanların birbirleriyle kaynaşması gerektiğini biliyordu. Çünkü zorlukları ancak bu şekilde yenebilirlerdi. Mekke'den hicret eden Müslümanlara Muhacir, Medine'de onları karşılayan ve onlara yardım edenlere de Ensar adı verildi. Muhacirler, Medine'de gurbetteydi. Her şeylerini Mekke'de bırakmışlardı. Bazısı eşini, çocuğunu; bazısı da malını, mülkünü orada bırakmıştı. Peygamberimiz, Ensarla Muhacirleri kardeş ilân etti. Herkes kendisine bir kardeş seçti. Kardeşler belli olunca Muhacirler sıkıntıdan kurtulmuş, Ensar ise zor durumda olanlara yardım etme mutluluğunu yaşamıştı.

Böylece Peygamberimiz, Müslümanların dayanışma içinde olmalarını, iç ve dış düşmanlara karşı her yönden güçlü bir toplum olmalarını sağlamıştı.

Birlikte yaşama

Mekkeli müşrikler, Medine'ye saldırmak için fırsat kolluyordu. Müslümanlar, kendi içlerinde birlik ve beraberliği kurduktan sonra dışarıya karşı da birlik oluşturma ihtiyacı hissetti.

Medine'nin nüfusu yaklaşık on bindi. Nüfusun bir kısmı Yahudiydi. Yahudiler, büyük bir güç oluşturuyordu. Bununla birlikte Medine'de Müslüman olmayan Araplar da vardı. Peygamberimiz, bütün gruplarla görüşme yaparak, Medine'de birlikte barış için-

- *Müslüman, Müslümanın kardeşidir. Ona kötülük yapmaz, onu düşmanına teslim etmez. Kim Müslüman kardeşinin bir ihtiyacını giderirse, Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim Müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, Allah da onu kıyamet günü sıkıntılarının birinden kurtarır. Kim bir Müslümanın kusurunu örterse, Allah da Kıyamet günü onun kusurunu örter.*
- *En hayırlınız, ahlâkı en güzel olanınızdır.*
- *Doğruluktan ayrılmayın, çünkü doğruluk iyiliğe, iyilik de cennete götürür. Yalandan kaçının, çünkü yalan kötülüğe, kötülük de cehenneme götürür.*
- *Komşusu açken tok yatan bizden değildir.*

Hadis
Peygamberimizin
sözlerine Hadis denir
ve Müslümanlar için
Kur'an'dan sonra gelen
ikinci kaynaktır.

Hadislerden seçmeler

(Riyazü's-Salihin, Diyanet İşleri

Başkanlığı Yayınları)

- **İslâm beş temel üzerine kurulmuştur: Allah'tan başka tanrı olmadığına ve Muhammed'in onu kulu ve elçisi olduğuna tanıklık etmek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan orucunu tutmak ve gücü yetenler için Kâbe'yi ziyaret etmek.**

- **İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olanıdır.**

- **Cennet annelerin ayakları altındadır.**

- **Temizlik imandandır.**

- **Küçüklerini sevmeyen, büyüklerini saymayan bizden değildir.**

de yaşayabileceklerini belirtti. Karşılıklı görüşmelerden sonra aralarında bir sözleşme imzaladılar.

Bu sözleşmeye göre Müslümanlar ve Yahudiler eşit haklara sahip olacak, eğer bir Yahudiye zarar verilirse ona hem Müslümanlar hem de Yahudiler yardım edecekti. Aynı durum Müslümanlar için de geçerliydi. Antlaşmaya göre dışarıdan gelecek bir saldırıda şehri birlikte savunacaklardı. Görüş ayrılığı olduğunda sorunu Peygamberimiz çözecekti.

Sevgili Peygamberimiz bu sözleşmeyle anlaşmazlıklarda hakem kabul edilmiş oldu. Yine bu sözleşmeye göre herkes kendi dinini rahatça yaşayabilecekti.

Sözleşme, Medine'deki iç savaşı sona erdirmişti. Sonuçta bu antlaşmadan kârlı çıkan Peygamberimiz ve Müslümanlar oldu.

Herkes okullu oldu

Peygamber Mescidi yapılırken Sevgili Peygamberimizin isteği üzerine yanına yatılı bir bölüm eklendi. Bu bölüme Suffe denildi. Burası bir okuldu ve öğretmenleri Peygamberimizdi. Müslümanlar, Kur'an'ı ondan öğreniyor, kendilerini her konuda yetiştiriyorlardı. Bir taraftan öğreniyor, diğer taraftan da öğretmek için hazırlanıyorlardı.

Ramazân

Ramazân ayı Müslümanlar için ibadet ayıdır. Bu ayı oruç tutarak geçirmek Yüce Allah'ın bir emridir.

Oruç, hicretten bir buçuk sene sonra Müslümanlara şu ayetle farz kılındı: "Ey inananlar! Sizden öncekilere oruç farz kılındığı gibi Allah'a karşı gelmekten sakınmanız için size de farz kılındı." (Bakara Suresi, 183. ayet)

Peygamberimiz bu aya özel bir önem verirdi. Gündüzleri oruç tutar, geceleri çokça ibadet ederdi. Kimsesizlere yardım eder, yoksulları giydiren ve onları iftar sofrasına davet ederdi.

Oruç, hicretten bir buçuk sene sonra Müslümanlara şu ayetle farz kılınmıştır:
Ey inananlar! Sizden öncekilere oruç farz kılındığı gibi Allah'a karşı gelmekten sakınmanız için size de farz kılındı.

(Bakara Suresi, 183. ayet)

**Allah'ım! Bize dünya
ve ahirette iyilikler
ver ve bizi
cehennem ateşinden
koru.**

(Bakara Suresi, 201. ayet)

**Allah'ım! Beni,
anamı, babamı ve
bütün inananları
bağışla.**

(İbrahim Suresi, 41. ayet)

Kur'an bu ayda, Kadir Gecesinde indirildi. Müslümanlar bu ayı ibadet ederek, teravih namazı kılarak, dua ederek, Kur'an okuyarak ve birbirleriyle yardımlaşarak geçirir.

Zengin Müslümanlar, mallarından ve paralarından belli bir miktarı yoksullara zekât olarak verir. Zekât, İslâm'ın beş temel esasından biridir ve hicretten iki sene sonra farz kılınmıştır. Kur'an'da da çoğunlukla namazla birlikte yer alır: "Namazı dosdoğru kılın, zekâtı hakkıyla verin..." (Bakara Suresi, 43. ayet)

Düşmanlık Sürüyor

Müslümanların Mekke'de geçen yılları sabır yılları olmuştu. Müşriklerden hep baskı görmüş, onların eziyetlerine katlanmak zorunda kalmışlardı. Sevgili

Peygamberimiz, Müslümanlardan sabretmelerini istemiş, savaşla karşılık vermeyi yasaklamıştı. Müşrikler ise Mekke'yi Müslümanlara dar etmiş, onları katlanılması zor sıkıntılara sokmuştu.

Oysa Medine'de Müslümanlar, kendi aralarında güvenliği sağlayıp devletlerini kurmuş, komşularıyla da barış içinde yaşıyorlardı. Peygamberimiz, İslâm'ı güzellikle anlatıyor, hiçbir şekilde hile ve zor kullanmıyor, savaştan hoşlanmıyordu. İnsanları bilgili olmaya ve Kur'an okumaya çağırıyordu. İnsanların kendi özgür kararıyla istedikleri inancı seçmelerini istiyordu.

Mekkelî müşrikler, bu durumu içlerine sindiremiyor ve gizli gizli Müslümanlara savaş açmak için hazırlık yapıyorlardı. Peygamberimiz, bu tehlikeyi engellemek için Mekkelilerin ticaret yollarını ele geçirmek istiyordu. Kervanlar silâh da taşıyor ve Peygamberimiz bunların kendilerine karşı kullanılacağını biliyordu.

Dönüm noktası: Bedir

Mekkelilerle savaşa ihtimali yüksekti. Sevgili Peygamberimiz bu yüzden sıkıntılı günler yaşıyordu.

Hazırlıklarını tamamlayarak yola çıkan Peygamberimiz, üç yüz beş arkadaşıyla birlikte Bedir denilen yere geldi. Müşrikler de bin kişilik bir ordu hazırlamış ve yola çıkmıştı.

Bu sırada, Peygamberimizin yanına Huzeyfe yaklaştı. Orduya katılmak için babasıyla beraber yola çıktık-

Hatırlayın ki siz rabbinizden yardım istiyordunuz. O da peş peşe gelen bin melek size yardım edeceğim, diyerek duanızı kabul etti.

(Enfal Suresi, 9. ayet)

*Bedir’de ele geçen
esirler için
Peygamberimizin bir
düşüncesi vardı.
“Okuma yazma
bilenler on
Müslüman çocuğa
okuma yazma
öğretirse serbest
bırakılacak.” dedi.
Böylelikle hem esirler
özgürlüklerine
kavuşacak hem de
çocuklar okuma
yazma öğrenmiş
olacaktı.*

*Bedir zaferiyle
Müslümanlar sesini
bütün Arabistan’da
duyurdu. Artık
İslâm’ın yayılma
dönemi başlıyordu.*

larını, müşriklere yakalandıklarını ve İslâm ordusuna katılmayacaklarına dair söz verince serbest bıraktıklarını anlattı.

Peygamberimizin askere ihtiyacı vardı. Buna rağmen onlara, verdikleri sözde durmalarını, savaşa katılmalarını ve Medine’ye geri dönmelerini söyledi.

Peygamberimiz, uzaktan güçlü ordusuyla müşriklere gelişini görünce:

“Allah’ım işte Kureys! Onlar kibir ve gururla geliyor, sana karşı çıkıyor, senin Peygamberini yalanlıyorlar. Allah’ım, bize yardım et! Eğer şu bir avuç Müslümanın yok olmasına razı olursan sonra sana ibadet edecek kimse kalmayacak.” diye dua etti.

Peygamberimiz, Bedir’de İslâm ordusunu savaş düzenine soktu. Buldukları yer kumluktu. Bunun üzerine sahabeden Hubab Peygamberimize:

–Burasını Allah’tan gelen bir emirle mi, yoksa kendi kararımızla mı belirlediniz, diye sordu. Peygamberimiz, kendi kararı olduğunu söyleyince Hubab:

–Savaş için burası uygun değildir. İzin ver, şu Bedir kuyusunun yanına yerleşelim. Etrafındaki diğer kuyuları kapatalım, dedi. Bu öneri kabul edildi ve ordu, hemen kuyuların olduğu yere yerleştirildi.

Bu sırada Peygamberimiz, Ensar ve Muhacirleri toplayarak onların savaş konusunda ne düşündüklerini öğrenmek istedi. Karşılıklı konuşmalardan sonra herkes Peygamberimize bağlılığını ifade etti.

Sevgili Peygamberimiz, bütün hazırlıklarını tamamladı.

masına rağmen yine de savaş olsun istemiyordu. Düşman tarafına Hazreti Ömer'i gönderdi ve savaştan vazgeçmeleri önerisinde bulundu. Müşrikler, Müslümanları güçsüz sanıyor ve onları yok etmek için bunun iyi bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Bu sebeple savaştan asla vazgeçmeyeceklerini söylediler.

Savaş başladı ve dört beş saat sonra bitti. Müşriklerin ordusu büyük bir bozguna uğramıştı. Müslümanlar on dört şehit verirken, Müşriklerden Ebu Cehil dâhil yetmiş kişi ölmüştü. Yüce Allah, yardımını göndermiş, Peygamberinin duasını kabul etmişti.

Acı tecrübe: Uhud

Aradan bir yıl geçmişti. Medine'ye, Mekkeli müşriklerin saldırı için hazırlık yaptıkları haberi geldi. Konuyu görüşmek üzere Müslümanlar toplantıya çağrıldı. Toplantıda Peygamberimizin amcası Hazreti Hamza söz aldı ve savaşın Medine dışında olmasını istedi. Bazı gençler de Hazreti Hamza'yı destekledi. Peygamberimiz ise savunma savaşı yapılması taraftarı olduğunu belirtti. Çoğunluk meydan savaşına taraftar olunca Peygamberimiz bunu kabul etti. Düşmanı Medine dışında karşılamaya karar verdiler.

Bu arada Mekkelilerin tam donanımlı üç bin askeriyile Medine'ye iyice yaklaştıkları haberi geldi. Bedir yenilgisinin intikamını almaya geliyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz ve arkadaşları, cuma namazını kıldıktan sonra yola çıktı. Ertesi gün sabah namazında Uhud dağının bulunduğu yere ulaştılar. Müs-

Uhud savaşı sırasında müşrik ordusunun komutanı Ebu Süfyan, savaş başlamadan önce Ensara şu teklifte bulunmuştu:

–Medineliler! Bizim sizinle işimiz yok, Muhammed ile aramızdan çekilin. Ensar, bu teklifi sert ve ağır bir dille reddetti.

*Peygamberimiz
Uhud savaşında
yaralanınca
yanındakiler, ondan
müşriklere beddua
etmesini istedi.
Peygamberimiz:*

*–Ben, beddua etmek
için gönderilmedim.
Ben, insanları doğru
yola davet etmek
üzere rahmet elçisi
olarak gönderildim,
dedi. Allah’ım onlara
doğru yolu göster,
onlar gerçeği
bilmiyorlar, şeklinde
dua etti.*

lümanlar bin kişiydi, ancak yolda üç yüz kişi vazgeçerek ordudan ayrıldı. Bunlar görünüşte Müslümandı, fakat gerçekte inanmayan münafıklardı. Hedefleri Müslümanları korku ve ümitsizliğe sevk etmekte.

Tarih 625’i gösteriyordu. Uhud denilen ve Medine’ye yakın bir yerde iki ordu karşı karşıya geldi. Müşriklerin Medine’ye bu kadar yaklaşmalarının sebebi, Müslümanları yendikten sonra şehiri yağmalama düşüncesiydi. Peygamberimiz ise her türlü tedbiri almış, en küçük ayrıntıyı bile düşünmüştü. En iyi elli okçuyu seçti ve sol taraftaki stratejik bir tepeye yerleştirdi. Başlarına da Cübeyir oğlu Abdullah’ı görevlendirdi. Onlara şöyle dedi:

–Oklarımızla bizi müşriklerin atlılarından koruyun. Onların arkamızdan dolaşıp bize saldırmasına izin vermeyin. Savaşı kazansak da kaybetsek de asla yerinizden kılmıdamayın. Öldürüldüğümüzü bile görseviz yardıma gelmeyin.

Savaş başladı ve birkaç saat içinde müşrikler büyük bir yenilgiye uğradı. Ancak bir süre sonra savaşın şekli değişti. Müslümanlar iki müşrik grubun arasında kaldı. Çünkü Peygamberimizin dağa yerleştirdiği okçulardan çoğu, nasıl olsa savaşı kazandık diyerek yerlerini terk etmişti.

Peygamberimizi dinlememenin bedeli çok ağır olmuştu. Hazreti Hamza dâhil yetmişe yakın Müslüman şehit oldu. Sevgili Peygamberimizin dudağı yarıldı ve dişi kırıldı. Müslümanlar, ancak Uhud dağına sığınarak kurtulabildi. Müşrikler ise Medine’ye

girmeden, Bedir'in intikamını aldık düşüncesiyle geri çekilip Mekke'ye döndüler.

Müslümanlar, sığındıkları yerden savaş meydanına indiklerinde, şehit olan bütün Müslümanlara işkence yapıldığını, cesetlerinin parçalandığını gördü. Cenazelerini savaş meydanına defnedip hüznü bir şekilde Medine'ye döndüler.

Peygamberimizin uyarısını dikkate almayan bu okçular yüzünden Müslümanlar, kazanılmış bir zaferi ellerinden kaçırdılar. Müslümanlar, bu savaşta komutana itaat etmemenin acı bedelini ödemiş oldular.

Her yol deneniyor: Suikastlar

Medine sokakları Uhud'un acısıyla çalkalanıyordu. Müslümanlar Uhud'da büyük bir yara almıştı, fakat Peygamberleri yanlarındaydı. Artık onun sözünü dinlemenin önemini iyice kavramışlardı. Öte yandan hayat devam ediyordu.

Bu sırada Medine'ye biri geldi ve Peygamberimizden kendi kabilesine İslâm'ı anlatmak üzere öğretmenler göndermesini istedi. Peygamberimiz de ondan gönderceği arkadaşlarını koruyacaklarına dair söz vermelerini istedi. Adam söz verince, Peygamberimiz Suffe okulundan iyi yetişmiş yetmiş genç arkadaşını gönderdi.

Bu yetmiş kişi, Bi'ri Maune denilen yerde pusuya düşürüldü. Müslümanlar, kendilerini savunma fırsatı bile bulamadan şehit oldu.

Reci denilen yerde de Müslümanlara suikast düzenlendi ve burada sekiz Müslüman şehit edildi. Hubeyb ve Zeyd de esir alındı. Esir alanlar, onları Mekkeli müşriklere sattılar. Müşrikler, Hubeyb'i şehit etti. Zeyd'i ise şehit etmeden önce:

–Şimdi Muhammed'in senin yerinde olmasını ister miydin, diye sordular. O da:

–Yemin ederim ki, bırakın burada olmasını, onun ayağına bir dikenin batmasına bile dayanamam, dedi. Bu bağlılığı gören müşrikler:

–Arkadaşları Muhammed'i ne kadar çok seviyorlar. Biz böyle sevgi görmedik, demekten kendilerini alamadılar.

Hendek kazımı
Cabir şöyle anlatıyor:
 –Hendek kazarken
 bir ara sert bir yere
 rastladık.
 Bunun üzerine
 Peygamberimize
 haber verdik.
 Peygamberimiz
 balyozu eline alıp
 hendeğe indi.
 Peygamberimiz de
 dâhil üç gündür bir
 şey yememiştik.
 Ancak o, kayaya
 balyozu öyle bir
 vurdu ki, sert kaya
 kum gibi dağıldı.

Çetin sınav: Hendek

Uhud savaşının üzerinden iki yıl geçmişti. Mekkeli müşrikler yine rahat durmuyorlardı. Mekke'den on bin kişilik bir orduyla yola çıktıkları haberi geldi. Peygamberimiz hemen arkadaşlarını camide topladı. Savaş konusunda ne yapılması gerektiği tartışıldı.

İran asıllı Selman:

–İran'da bir tehlike anında, şehrin etrafına hendek kazarız. Burada da böyle yapalım, dedi. Bu düşünce çoğunlukla benimsendi.

Medine'nin etrafına hendek kazılacaktı. Hemen işe koyuldular. Hendeklerin kısa zamanda kazılması gerekiyordu. Her gün güneş doğmadan yola çıkıyor, akşama kadar durup dinlenmeden çalışıyorlardı.

Sevgili Peygamberimiz de arkadaşlarıyla birlikte hendek kazıyor ve onlara moral veriyordu.

Kazılan hendekler, düşman atlılarını hücumdan caydıracak bir genişliğe sahipti. Derinliği ise bir atın içine düştüğünde çıkamayacağı kadardı. Ayrıca Müslüman birlikler tarafından gece gündüz kontrol altında tutuluyordu..

Peygamberimiz, üç bin kişiyi şehrin çeşitli yerlerine yerleştirdi. Orduyu savaş düzenine soktu. Bu arada müşrikler de gelmişti. Medine'deki Yahudileri ve Müslüman olmayan Arapları da yanlarına almışlardı. Müşrikler, hendeği gördüncü ne yapacaklarını şaşırıyorlar. Çünkü şimdiye kadar böyle bir şeyle karşılaşmamışlardı.

Müşriklerin saldırısıyla savaş başlamıştı. Müslümanlar, var güçleriyle yurtlarını savunuyor, düşmanlarına geçit vermiyordu. Böylece yirmi yedi gün savaş oldu. Sonunda müşrikler, İslâm ordusunun güçlü savunmasını geçemeyeceklerini anlayınca, hiçbir şey elde edemeden geri çekilmek zorunda kaldılar. Savaş bitmiş, müşrik ordusu Mekke'ye doğru yola çıkmıştı. Müslümanlar yeni bir zafer daha kazanmıştı.

**Hendek Savaşı
Kur'an'da şöyle
anlatılmaktadır:**

***Ey iman edenler!
Düşman orduları
üzerinize geldiğinde
Allah'ın size verdiği
nimetleri hatırlayın.
İşte o zaman
düşmanlarınızın
üstüne bir kasırga ve
göremediğiniz
ordular
göndermiştik. Allah
yaptığınız her şeyi
görmekteydi. Onlar,
yukarıdan ve
aşağıdan üzerinize
geldiklerinde ve
gözlerinizin ışığı
kaybolup
yüreğiniz
ağzınıza geldiğinde
ve Allah hakkında
çelişkili düşünceler
bir bir aklınızdan
geçtiğinde işte
orada ve o anda
inanmayanlar sılandı ve
şiddetli bir şokla
sarsıldılar.***

*(Ahzab Suresi, 9, 10, 11.
ayetler)*

ALTINCI BÖLÜM

EVE DÖNÜŞ

Hudeybiye Antlaşması

Sevgili Peygamberimiz o gün çok sevinçliydi. Bu sevincinin sebebini arkadaşlarına anlattı: “Yarın Mekke’yi ve Kâbe’yi ziyarete gideceğiz.” dedi. Muhacirler için bu haber çok önemliydi. Çünkü Mekke’den ayrılmaları altı yıl olmuştu ve sürekli Mekke özlemiyle yaşıyorlardı. Mekke sokaklarında gezecekler, çocukluklarının ve gençliklerinin geçtiği yerlerde özlem gideceklerdi.

Peygamberimiz, bin beş yüz arkadaşıyla birlikte Kâbe’yi ziyaret etmek üzere yola çıktı. Yolda annesinin kabrine uğrayıp ziyaret etti.

Mekke yakınlarındaki Hudeybiye’ye kadar geldiler. Çadırlarını kurdular. Peygamberimiz Mekkelilere elçi olarak Hazreti Osman’ı gönderdi. Savaş için gelmediklerini, izin verirlerse Kâbe’yi ziyaret edip dönmelerini bildirmesini istedi. Hazreti Osman görüşmeye gitti, ancak gelmesi gecikti. Etrafa öldürüldüğü haberi yayıldı.

*Andolsun ki,
Hudeybiye’de ağacın
altında sana söz
verirken Allah,
inananlardan hoşnut
olmuştu. İşte Allah
kalplerindeki
doğruluğu bildiği
için onlara huzur ve
güven verip, hem
kendilerini yakın bir
zafer ile hem de
oradan alacakları
birçok ganimetlerle
ödüllendirdi. Allah
mutlak galiptir,
hüküm ve hikmet
sahibidir.*

(Fetih Suresi, 18, 19. ayetler)

Savaş için gelmemişlerdi, ancak savaş olasılığı belirmişti. Peygamberimiz arkadaşlarını topladı. Arkadaşları, Peygamberimize ölünceye kadar bağlı kalıp savaşacaklarına dair söz verdiler.

Bir süre sonra Hazreti Osman'ın sağ olduğu haberi geldi. Ardından Hazreti Osman, Mekkeli müşriklerin temsilcileri ile birlikte çıkageldi.

Mekkeli temsilciler, Müslümanların Mekke'ye girmelerine izin vermeyeceklerini söylediler ve antlaşma önerisinde bulundular. Görüşmelerden sonra Peygamberimiz, antlaşma yapmayı kabul etti ve taraflarca bir antlaşma imzalandı. Müslümanlar üzgündü. Mekke'ye günlerce süren yorucu bir yolculuktan sonra bu kadar yaklaştıkları hâlde girememişlerdi.

Antlaşmaya göre, Müslümanlar bu yıl Mekke'ye giremeyecekler, ancak bir yıl sonra Kâbe'yi ziyaret edebileceklerdi. Müslümanları asıl üzen, antlaşmanın “Kureyşten biri Müslüman olup Medine'ye sığınırsa kabul edilmeyecek, buna karşılık Mekke'ye sığınan hiçbir Müslüman da geri verilmeyecektir.” maddesiydi. Bu madde Müslümanların çok zoruna gitmişti. Ortalığı bir ölüm sessizliği kaplamıştı.

Bu sırada boynuna ve ayaklarına zincir vurulmuş biri bitkin bir hâlde yanlarına yaklaştı. Kan ter içindeydi. Bu Ebu Cendel'di. Müslüman olduğu için babası onu hapsedmiş ve zincire vurmuştu. O da bir yolunu bulup kaçmıştı. Süheyl oğlunu almaya gelmişti. Ona yaklaşarak boynundaki zincirden tuttu ve suratına sertçe bir tokat indirdi. Sonra da Peygamberimize dönerek:

–Oğlum gelmeden önce antlaşma imzalanmıştı, dedi. Peygamberimiz sessizce tasdik etti. Süheyl:

–O hâlde onu bana geri ver, dedi. O sırada Ebu Cendel:

–Müslümanlar! Siz, bana işkence yapşınlar, beni dinimden döndürsünler diye müşriklere geri mi vereceksiniz, diye feryat etti. Peygamberimiz, Ebu Cendel’in babasını bir kenara çekerek oğlunu serbest bırakmasını istedi; ama babası bunu kabul etmedi. Bunun üzerine Peygamberimiz Ebu Cendel’e dönerek:

– Ebu Cendel, sabırlı ol! Allah muhakkak sana ve senin yanında olanlara bir kurtuluş yolu gösterecektir. Biz bu insanlarla bir antlaşma imzaladık ve onlara söz verdik. Onlar da bize söz verdiler. Şimdi sözümüzden dönmeyiz. Verdiğimiz söze uymamak bize yakışmaz, dedi. Böylece Ebu Cendel geri gönderildi.

Bütün bunlar Müslümanları derinden etkilemişti. Mekke’ye de girememişlerdi, ancak yapılan bu antlaşmayla müşrikler onları resmen tanımıştı.

Hedef Bütün Dünya

Görünüşte Müslümanların aleyhine olan Hudeybiye Antlaşması imzalandıktan sonra, barış ve huzur ortamı oluşmuştu. Peygamberimiz bu ortamı en iyi şekilde değerlendirildi. Bizans imparatoruna, Habeşistan’a, İran’a ve daha birçok yere elçilerle davet mektupları gönderdi. Devlet başkanlarını İslâm’a davet etti.

Hedef, İslâm’ın çağrısını bütün dünyaya ulaştırmaktı.

***Ey Muhammed,
biz seni ancak
insanlığa rahmet
olarak gönderdik.***

(Enbiya Suresi, 107. ayet)

Bizans İmparatoru Heraklyus elçinin uzattığı mektubu aldı. Açtı ve okumaya başladı:

–Bismillâhirrahmanirrahim. Allah'ın kulu ve Peygamberi Muhammed'den Bizans İmparatoru Heraklyus'a. Hidayete uyanlara selâm olsun. Seni İslâm'a çağırıyorum. İslâm'ı kabul et ki kurtuluşu eresin. Allah da sana mükâfatını iki kat versin. Eğer kabul etmezsen halkın günahını sen çekersin. “Ey Ehli Kitap! Sizinle bizim aramızda ortak olan söze geliniz.

Sadece Allah'a kulluk edelim ve ona hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmasın. Eğer yüz çevirirlerse, şahit olun biz Müslümanız, deyiniz.”

Heraklyus, okuduklarından ve etrafından edindiği bilgilerden Hazreti Muhammed'in (sas.) peygamber olduğuna kanaat getirdi. Konuyu danışmanlarıyla görüştü. Niyeti İslâm'ı kabul etmekte. Onlardan çok sert tepki alınca İslâm'ı kabul etmekten vazgeçti. Elçiyeye iyi davranıp hediyeler vererek geri gönderdi.

Peygamberimiz, ordusunun başında Mekke'nin fethine giderken yolda, yavrularını emziren bir köpek gördü. Arkadaşlarından birini hemen köpeğin yanına gönderdi ve onlara hiç kimsenin zarar vermemesini emretti.

Mekke'nin Fethi ve Eve Dönüş

Hudeybiye Antlaşmasının imzalanmasının üzerinden iki yıl geçmişti. Müşrikler antlaşmaya uymamaya başladılar ve sonunda antlaşmayı bozdular. Bunun üzerine Peygamberimiz, on bin kişilik bir ordu hazırlayarak

gizlice Mekke'ye doğru yola çıktı. Amacı savaşmadan ve kan dökmeden Mekke'yi fethetmekti. İstedığı de oldu. Savaş olmadan Mekke fethedilmişti.

Sevgili Peygamberimiz, elli üç yıl yaşadığı, çocukluk ve gençlik yıllarının geçtiği baba yurdu Mekke'yi almıştı. Bu büyük zafer için Yüce Allah'a şükretti. O, Mekke'ye, zafer kazanmış bir ordunun komutanı olarak gururla değil, başını minnet ve şükürle eğerek alçak gönüllülükle girdi.

Öğle namazının vakti girince Hazreti Bilâl, Kâbe'nin üzerine çıkarak güzel sesiyle ezan okudu. Peygamberimiz, namazı kıldırdıktan sonra halka seslendi ve "Ne dersiniz, şimdi size ne yapacağımı düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Kendisine ve arkadaşlarına geçmişte işkence edenler şimdi çaresizlik içindeydiler:

–İyilik umuyoruz. Sen asil bir kardeş ve asil bir kişinin oğlusun, diye cevap verdiler. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz:

-Ben size Yusuf Peygamberin, kendisine kötülük yapan kardeşlerini affederken söylediğini söylüyorum. Bugün sizi kınamak yok. Allah sizi affetsin. O merhametlilerin en merhametlisidir, dedi ve genel af ilân etti. Herkesi bağışladı. Ardından da kutsal Kâbe'nin içinde ve dışında bulunan bütün putlar atıldı. Müslümanlar, günlerce Mekke'de kaldılar. Eski yurtlarına olan hasretlerini giderdiler.

Peygamberimiz Huneyn savaşı sonunda savaş gelirlerini dağıtmaya başladı. Müslüman olmadıkları hâlde Kureyşin ileri gelenlerine, Müslümanlara verilen paydan daha çok pay verildi. Çünkü bunların kalplerinin İslâm'a ısındırılması gerekiyordu. Bu durumda Ensardan bazıları kendi aralarında şöyle konuştular:

–Allah'ın Rasulü kendi kabilesine döndü. Savaş sırasında onun arkadaşları bizlerdik, fakat savaş gelirleri dağıtılırken akrabaları, kabilesi onun arkadaşı oldu. Kendisiyle konuşup bizi de düşünmesini isteyeceğiz.

Bu haber Peygamberimize ulaşınca Peygamberimiz Ensarı toplayarak onlara şöyle dedi:

–İnsanların kalplerini ısındırmak için onlara verdiğim dünyalık şeyler, sizin için bu kadar önemli mi? Onlar evlerine dünya malını götürürken siz, Allah Rasulünü götürüyorsunuz. Bütün insanlar bir yana, Ensar bir yana gitse ben sizinle giderdim. Bunun üzerine Ensar, söylediklerinden pişman olup ağladılar:

–Biz payımıza Allah Resulünün düşmesinden çok memnunuz, dediler.

YEDİNCİ BÖLÜM

HERKES ONA AĞLIYORDU

Veda Haccı ve Veda Hutbesi

Mekke fethedildikten sonra hac farz kılınmıştı. Sevgili Peygamberimiz, ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte hacetmek için 22 Şubat 632 günü Mekke'ye doğru yola çıktı. Mekke'ye gelip hac ibadetini yerine getirdiler.

Mekke'nin fethiyle İslâm dini hızlı bir şekilde yayılmaya başladı. Peygamberimiz, çeşitli yerlere elçiler göndererek Müslüman olmayan toplumlari İslam'a davete devam etti. Kısa zamanda Arabistan yarımadası Müslümanların egemenliğine girmiş oldu.

Peygamberimiz 6 Mart 632'de Arafat'ta bir konuşma yaptı. Onu dinlemek için yüz binden fazla insan toplanmıştı. Konuşmasında; insanların Tanrısının tek olduğunu, aynı atadan türediklerini ve bu yüzden herkesin eşit olduğunu söyledi. Kadın hakları üzerinde

Veda Hutbesinden

- **Kendisine bir şey emanet edilen kimse onu sahibine vermelidir.**
- **Cahiliye adeti olan kan davaları kaldırılmıştır.**
- **Eşlerinizin sizin üzerinizde hakkı bulunduğu gibi sizin de onlar üzerinde hakkınız vardır.**
- **Allah'a inananlar kardeşdir. Bir kimse için kardeşinin malını haksız yere yemek helâl olmaz.**

- **İnsanlar! Rabbiniz bir, atanız birdir. Hepinizin atası Âdem'dir. Âdem ise topraktan yaratılmıştır.**
- **İnsanların birbirine karşı üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadır. Takva, Allah'ın sevgisini kazanmaktır.**

durup, toplumsal barışın korunması için neler yapılması gerektiğini hatırlattı. Peygamberimiz, Veda Hutbesiyle İslâm dininin ilkelerini son kez bütün insanlığa iletmiş oldu.

Veda

Sevgili Peygamberimiz hac ibadetini yerine getirdikten sonra Medine'ye döndü. Altmış üç yaşına gelmişti. İnsanlara iyiyi, doğruyu ve güzeli anlatmak için çektiği sıkıntılar onu yormuştu. O günlerde ölüm vaktinin geldiğini hisseder gibi ölümden ve bir gün öleceğinden bahsediyordu.

Mayıs ayının son günleriydi. Hastalanmıştı. Mescide gidemiyordu. Namazları kıldırması için Hazreti Ebubekir'i görevlendirmişti. 8 Haziran Pazartesi günü hastalığı iyice ağırlaştı. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra sağ elini havaya kaldırdı ve işaret parmağını yukarıda bir noktaya sabitledi: "Yüce Rabbimle beraber olmaya... Allah'ım, cennette buluşmak üzere!" dedi ve elleri yanına düşüverdi. Yüzünde tatlı bir tebessüm vardı.

Ayrılış: Herkes Ona Ağlıyordu

Sevgili Peygamberimizin vefat haberini alan Hazreti Ebubekir hemen mescide geldi. Herkes ağlıyordu. Hazreti Ebubekir, sessizce Peygamberimizin odasına girdi. Yüzündeki örtüyü kaldırdı. Ağlayarak, Peygamberimizi ahından öptü ve:

–Anam babam sana feda olsun ey Allah'ın Peygamberi! Senin hayatın da güzel, ölümün de güzel, dedi. Dışarı çıktı ve orada toplananlara Âl-i İmran Suresi'nin 144. ayetini okudu:

"Muhammed ancak bir elçidir. Ondan önce de birçok elçi gelip geçmiştir. O, ölüyor veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz? Kim geriye dönerse, Allah'a bir zarar veremez, ama Allah, şükredenleri ödüllendirecektir."

Hazreti Ebubekir'in bu sözleri, Peygamberimizin vefatı karşısında şok olan bütün Müslümanları sakinleştirdi.

Kur'an'ın son inen ayeti:

Öyle bir günden sakının ki, o günde hepiniz Allah'a döndürüleceksiniz. Sonra herkes yaptıklarının karşılığını alacak ve onlar asla haksızlığa uğratılmayacaktır.

(Bakara Suresi, 281. ayet)

O da babasının gömüldüğü şehirde, Medine’de toprağa verildi.

Sevgili Peygamberimiz yüce dostu, Allah’a kavuşmuştu. Biz Müslümanlara iki emanet bıraktı: Allah’ın kitabı Kur’an ve kendi örnek hayatı. Bunlara uyan Müslümanların kurtuluşa ereceğini de müjdeledi.

Tarih Sırasına Göre Hazreti Muhammed'in (sas.)Hayatı

- 570 Ebrehe'nin ordusunun fillerle Kâbe'yi yıkmaya gelmesi.
570 Peygamberimizin babasının ölümü.
571 Peygamberimizin kutlu doğumu (20 Nisan).
571-576 Sütanesi Halime ile birlikte kalması.
577 Annesi Âmine'nin ölümü.
579 Dedesi Abdulmuttalib'in ölümü.
591 Erdemliler Topluluğuna üye olması.
596 Hatice ile evlenmesi.
610 Ramazan ayında, Hira mağarasında ilk vahyin gelmesi.
615-616 Müslümanların Habeşistan'a hicretleri.
617-620 Müşriklerce Müslümanlara karşı uygulanan boykot yılları.
620 Zeyd ile birlikte Taif'e gitmesi.
620 İsrâ ve Miraç mucizesinin gerçekleşmesi.
621 Birinci Akabe sözleşmesi.
622 İkinci Akabe sözleşmesi.
622 Peygamberimizin Medine'ye hicreti.
622-624 Mescidin ve okulun yapılması; ilk ezanın okunması;
kardeşliğin uygulanması; Medine sözleşmesinin
imzalanması.
624 Bedir savaşı.
625 Uhud savaşı.
626 Bi'ri Maune ve Reci olayları.
626-627 Hendek savaşı.
628 Hudeybiye Barış Antlaşması.
630 Mekke'nin Fethi.
632 Veda Haccı.
632 Peygamberimizin vefatı (8 Haziran).

